

**Programa eleccions
generals 2011**

ÍNDIX

Manifest polític.....4

- Balanç de govern 2004-2011
- El repte electoral: no ens resignem, som rebels i transformadors. Hem estat decisius i ho tornarem a ser
- L'abstenció, el nostre principal adversari. De la indignació a l'acció
- Realisme del present i esperança en el futur
- Les nostres prioritats: igualtat d'oportunitats, dinamització econòmica i generació d'ocupació
- La defensa de les conquestes socials
- Volem i podem liderar el futur
- L'alternativa a les retallades: una política fiscal equitativa i redistributiva
- La millora de la qualitat democràtica
- L'aposta federal

Oferta programàtica..... 15

- A. Realisme del present i esperança de futur: construïm la Catalunya del present per guanyar i conquerir un futur de benestar..... 15

El futur d'Europa és el futur de Catalunya i d'Espanya.

1. Política econòmica, financera i fiscal: les claus per generar ocupació..... 18
2. Polítiques socials: la salut, l'educació i els serveis socials. Drets irrenunciabls 22
 - La salut, un dret universal

•	L'educació: invertir en formació és invertir en el nostre futur	
•	Sistema públic de pensions	
•	Sistema de dependència	
•	Serveis socials	
•	Tercer sector social	
•	Immigració	
•	Economia social	
3.	Universitats i recerca: invertir en coneixement per canviar el nostre model productiu.....	32
4.	Inversió en infraestructures: la garantia de la nostra competitivitat.....	35
5.	Polítiques d'habitatge.....	37
6.	Energia i sostenibilitat ambiental.....	39
B.	L'Espanya que volem: l'aposta federal. El PSC com a partit federador.....	42
	Cultura federal, més cultura i qualitat democràtica	
1.	Cap a un nou pacte fiscal federal.....	45
2.	Ambició nacional i recuperació de l'Estatut.....	48
3.	Reforma constitucional.....	49
4.	Millora de la qualitat democràtica.....	49
5.	Simplificació administrativa: una administració més eficaç, propera, austera i al servei del ciutadà.....	50
6.	Llengua.....	51
7.	La cultura: el cinquè pilar de l'Estat del benestar.....	53
8.	Articulació parlamentària del PSC a les Corts Generals.....	54

Manifest polític

Davant la celebració de les eleccions generals del proper 20 de novembre, el Partit dels Socialistes de Catalunya se sent més compromès que mai en la defensa dels interessos dels catalans i les catalanes, el seu benestar i l'ambició nacional de Catalunya en el marc d'una Espanya federal.

Balanç de govern 2004-2011

Els catalans i les catalanes hem contribuït de manera decisiva a la victòria socialista de les dues darreres eleccions generals i en la conformació d'un govern de progrés a Espanya. Però l'anunci del President Zapatero de no tornar a presentar-se a la reelecció ens situa en un final de cicle. És, doncs, un bon moment per fer balanç.

- **Ampliació de drets i llibertats individuals**

Zapatero va guanyar les seves primeres eleccions generals el 2004 empès per la força de més d'onze milions de vots. Fruit d'aquella gran mobilització ciutadana va sentir-se legitimat per emprendre, d'acord amb els seus principis i els seus valors d'esquerres, un ambiciós pla de reformes centrat en l'ampliació dels drets i de les llibertats individuals i els drets socials. La Llei de la Dependència és molt probablement un dels grans èxits d'aquella legislatura, però també cal sumar-hi la històrica Llei contra la Violència de Gènere, la Llei d'Igualtat i el primer govern paritari de la història, la Llei del matrimoni entre persones del mateix sexe, la Llei antitabac, la Llei de Reproducció Assistida, i la dignificació de les pensions després d'anys de pèrdua de poder adquisitiu en els governs del Partit Popular. Un balanç que es va completar l'any 2010 amb l'aprovació de la Llei d'Interrupció Voluntària de l'Embaràs, que despenalitza l'avortament en les 14 primeres setmanes de gestació.

Durant la primera etapa del Govern socialista, Espanya va convertir-se en el referent mundial en matèria de drets i llibertats. Vàrem ser objecte de seguiment i d'admiració per a la majoria de països, que veien com ens situàvem en l'avantguarda de la defensa i la conquesta dels drets individuals i les llibertats públiques.

És la legislatura on Zapatero demostra que no li tremola el pols quan ha de prendre decisions compromeses, com la retirada de les tropes d'Iraq o la derogació del transvasament de l'Ebre que s'havia aprovat en l'anterior legislatura pel PP amb el suport de CiU.

- **Modernització i inici del canvi de model productiu**

En la primera legislatura socialista també s'inicia l'aposta decidida per canviar les bases del nostre model productiu intentant fugir de la bombolla immobiliària que havia fet créixer de forma fictícia i irresponsable la nostra economia durant els governs del Partit Popular. I es fa apostant decididament per la competitivitat de les nostres empreses i la posada al dia de les infraestructures, amb una inversió sense precedents a Catalunya: més del doble que fa set anys, fruit de la Disposició Addicional Tercera de l'Estatut (que ha fet que Catalunya sigui la comunitat amb més inversions en infraestructures per càpita de tota Espanya). La transferència de Rodalies, l'arribada de l'alta velocitat, l'impuls del corredor mediterrani o la decisió sobre la privatització de la gestió de l'aeroport del Prat en són d'altres exemples. Destaca molt especialment l'aposta del Govern per la formació, la innovació i la recerca que ha fet que Catalunya esdevingui una de les regions europees més competitives, amb més valor afegit i millor preparada per afrontar les dificultats del present i del futur.

- **Ampliació del nostre autogovern**

Els primers anys de Govern de Zapatero són també els de l'aprovació de l'Estatut, amb una defensa sense precedents de l'ambició nacional de Catalunya davant les embestides centralitzadores del Partit Popular. Un Estatut que garanteix a Catalunya el millor autogovern de la seva història. Un Estatut que, després de la retallada efectuada arran de la sentència del Tribunal Constitucional, com a conseqüència del recurs interposat pel Partit Popular, caldrà recuperar i continuar desplegant a través de l'acció política, parlamentària i legislativa. És la legislatura on el gruix dels anomenats *papers de Salamanca* torna a Catalunya malgrat l'oposició i l'obstrucció del Partit Popular. I la legislatura de la llei de la memòria històrica, que recull el reconeixement a "totes les víctimes de la Guerra Civil i de la dictadura" i declara "il·legítims" els tribunals franquistes i les seves sentències.

- **Nou finançament per Catalunya**

Fruit d'un gran esforç polític, iniciat just després de l'aprovació de l'Estatut, al desembre del 2009 s'aprova definitivament el nou model de finançament. Un nou pacte fiscal per a Catalunya que ha suposat el millor sistema de la nostra història i ha posat en evidència tant les mancances de l'anterior model pactat entre CiU i PP com les seves limitades capacitats negociadores. L'acord s'aprova amb el vot en contra de CiU.

El model anterior havia impedit que Catalunya pogués disposar durant molts anys dels recursos necessaris per fer front a les seves necessitats, circumstància que ens havia fet perdre en competitivitat i en cohesió social. De la liquidació d'aquell any, ara sabem que Catalunya ha obtingut més de 2.400 milions d'euros respecte el model anterior. L'actual model garanteix, doncs, no només que s'acompleixin les previsions de càlcul efectuades durant la tramitació de l'acord, sinó que fins i tot s'hagin arribat a superar.

Vàrem aconseguir un pacte fiscal que ha permès multiplicar per deu els rendiments obtinguts amb el model negociat per CiU al 2001 (els guanys del model CiU-PP de 2001 van ser de 251 M€ i el pacte aconseguït fa dos anys han estat de 2.421 M€ només en el primer any d'aplicació, 391 M€ més del previst). Aquest pacte de caràcter federal suposa un salt qualitatiu i quantitatiu respecte a models anteriors i, per primer cop a la història, deixa Catalunya significativament per sobre de la mitja en recursos per habitant (106% al 2009 respecte al 97% aconseguït al 2008 amb el model anterior), implica més participació en els principals impostos, limita la solidaritat reconeixent el nostre esforç fiscal i és transparent amb el que aporta i rep cadascú.

És un acord just per a Catalunya, necessari i estatutari. Perfectible, com tots. Però que, a diferència de l'anterior, preveu la seva actualització a partir de l'any 2013. Caldrà doncs, continuar treballant.

- **Mesures contra la crisi i defensa de l'Estat del benestar**

En la segona legislatura de l'etapa Zapatero, el PSC torna a contribuir decisivament a la victòria amb gairebé un milió set-cents mil vots i 25 diputats, el millor resultat de la història en unes eleccions generals.

En tot aquest període, la despesa social ha passat de representar un 49,4 per cent del total del pressupost el 2004, a un 58 per cent el 2011. S'ha augmentat el salari mínim en un 18 per cent i les pensions mínimes un 27. S'ha reforçat la protecció social molt especialment a les persones desocupades, augmentant la cobertura i reforçant les polítiques actives. S'ha doblat el pressupost destinat a educació i augmentat la inversió en salut millorant la qualitat i l'eficàcia del sistema. S'ha posat en marxa un sistema de promoció de l'autonomia i l'atenció a la dependència que ja està beneficiant a més de 700.000 persones, i s'ha recuperat la funció social bàsica de l'habitatge, beneficiant a més d'un milió i mig de persones i afavorint l'emancipació de més de 300.000 joves a través d'ajudes al lloguer.

Desafortunadament, aquesta segona legislatura s'ha vist marcada per l'impacte de la major crisi econòmica mundial dels darrers 80 anys. Una crisi que té el seu origen en el sector financer i que ha acabat contagiant brutalment l'economia productiva mundial, espanyola i catalana.

El Govern socialista ha dut a terme totes aquelles accions que ha cregut necessàries per fer-hi front, per pal·liar-ne les conseqüències, per millorar la competitivitat de la nostra economia, per impulsar-ne la seva recuperació i per reactivar l'ocupació. Ho ha fet per responsabilitat, en un moment de màxima dificultat. Intentant evitar que Espanya correués la mateixa sort que Grècia i fos intervinguda. Ho ha fet sabent que és millor prendre les decisions per nosaltres mateixos abans que algú altre, des de fora, les prengui per nosaltres. Ho ha fet sense comptar amb el suport de la majoria de partits de l'oposició, que simplement n'han volgut treure un rèdit polític. I ho ha fet amb l'única voluntat de no trencar els equilibris socials bàsics del nostre mercat laboral i del nostre model de benestar.

Totes les mesures que s'han dut a terme només han tingut com a objectiu garantir la igualtat, preservar els avenços socials assolits i assegurar-ne la seva sostenibilitat futura. Aquesta és la gran diferència entre el Partit Socialista i el Partit Popular: per a nosaltres, la crisi ha servit per blindar les bases del nostre Estat del benestar; per a la dreta és només una magnífica excusa per retallar-lo.

La proximitat temporal, la dimensió de les mesures adoptades, l'abast internacional de la crisi i els sotracs que aquesta ha provocat arreu, impedeixen tenir una perspectiva prou nítida per valorar tot el que hem fet i, sobretot, per què ho hem fet. La història acabarà jutjant el sentit d'Estat, l'alçada política i la responsabilitat d'un President del Govern que ha adoptat mesures impopulars en temps difícils, però indispensables per preservar la sostenibilitat del nostre Estat del benestar, posant per davant els interessos del país als del partit. No pretenem que s'aplaudeixi, simplement que es valori.

El repte electoral: no ens resignem, som rebels i transformadors. Hem estat decisius i ho tornarem a ser.

Els socialistes catalans afrontem aquest repte amb la voluntat de tornar a ser la força política majoritària a Catalunya. I malgrat que les enquestes no ens són favorables, no ens resignem. Ens sentim amb la força i el coratge necessaris per donar la batalla de les idees, confrontar-les i tornar a guanyar aquestes eleccions, sabedors que les úniques batalles que no es guanyen són aquelles que no es lliuren.

El nostre país i el nostre partit han demostrat en el passat que són capaços d'afrontar situacions molt difícils i superar les dificultats. Ho tornarem a fer. Creiem que podem aconseguir-ho perquè som fidels als nostres principis d'esquerres i federals, perquè som capaços d'adaptar-nos i governar els canvis que estan sacsejant el món sencer, perquè som rebels i transformadors per naturalesa i no sabem ni volem resignar-nos davant l'adversitat. Perquè hi ha molt en joc. Perquè podem oferir un projecte per a la majoria dels ciutadans d'aquest país. I perquè som conscients que, malgrat els avenços assolits, vuit anys de govern no són prou per corregir les injustícies creades durant segles.

Oferim un projecte realista, però ambiciós. Un projecte que afirma un catalanisme progressista, social, federalista i europeista. Un catalanisme que treballa amb esforç i fermesa amb l'esperança de tenir un futur millor.

L'abstenció, el nostre principal adversari. De la indignació a l'acció.

Aquestes són unes eleccions difícils -en som conscients-, on l'abstenció és el nostre primer adversari: l'amenaça d'una baixa participació deguda a la crisi econòmica, l'atur, la desafecció política, la crítica als ajustos i les reformes de l'Estat, com la dels sistema de pensions, la reforma laboral o la

reforma constitucional sobrevenen aquest procés electoral i afecten principalment el nostre partit.

Precisament per això, sabem que els ciutadans necessiten raons, arguments, motius, per poder entendre no només on som i com hem arribat a aquesta situació, sinó també per comprendre per què hem pres determinades decisions. Ens cal explicar quins efectes creiem que produiran les mesures adoptades, què hagués passat si no les haguéssim pres, admetre que hem comès alguns errors i, sobretot, quines propostes oferim per sortir de la crisi econòmica en què ens trobem.

Som conscients, també, que l'endemà de les eleccions serà massa tard per lamentar-se. Perquè hi ha molt en joc, perquè queda molt per fer i perquè la dreta, representada pel Partit Popular i CiU té molt clar quina és la recepta per sortir de la crisi. Ho han demostrat allà on governen. Estem veient com retallen en benestar, com redueixen les prestacions socials, com divideixen un país a través de la fractura social que provoquen entre els ciutadans. I el cost d'aquestes decisions afectarà generacions senceres.

No hi ha pitjor fractura que la social perquè és el terreny abonat per a les injustícies socials i per a la consolidació de les diferències. Els i les socialistes som la garantia que no hi haurà involucions en les polítiques de benestar. Continuem essent la garantia de la igualtat d'oportunitats i la cohesió social. I volem demostrar-ho una vegada més.

Però la desafecció i l'inconformisme no es resol amb la indignació, sinó amb la convicció, la determinació i l'acció. És l'hora d'explicar què hem fet i de confrontar models. Els socialistes som l'opció de l'esquerra per governar i en un moment en què malgrat les dificultats i les adversitats hem estat capaços de mantenir els fonaments de l'Estat del benestar del nostre país, cal deixar d'estar a la defensiva davant els atacs de la dreta i passar a l'ofensiva, cal deixar la indignació i la resignació i passar definitivament a l'acció.

Realisme del present i esperança en el futur

Però primer hem de fer un exercici de realisme en la interpretació de la realitat i dels fets que estan succeint. Un exercici de realisme per guanyar en respecte i credibilitat davant la ciutadania. I per això cal escoltar. Escoltar molt per tenir un diagnòstic més ajustat de la realitat i de la percepció de la realitat que tenen els ciutadans. Perquè només si som capaços d'assumir la realitat, podrem guanyar en confiança i credibilitat per tal que el nostre projecte sigui majoritari.

Però també caldrà explicar. Explicar i explicar-nos. Explicar què hem fet i què volem fer. Aquesta és la realitat que hem d'afrontar. Tenim un camí difícil per endavant, perquè cal canviar les bases del nostre model productiu per poder dinamitzar l'economia, créixer més, créixer més forts i generar ocupació. I hem de decidir com volem recórrer aquest camí.

Aquest és el moment de la responsabilitat, no de la resignació. El moment d'afrontar el present. El moment de fer esforços i sacrificis davant

l'adversitat, per poder conquerir un futur millor. El moment de la responsabilitat, de l'esforç, de la feina, del rigor i del futur. Realisme del present per poder tenir esperança en el futur. Un futur que serà millor i que nosaltres podem començar a impulsar.

Esperança enfront del vot de la por, el catastrofisme, la desesperació i el desconcert que la dreta pretén instal·lar entre els ciutadans en un moment de crisi amb un discurs mancat d'alternativa, però d'efectes devastadors.

Nosaltres no enganyem ningú. La crisi econòmica ha posat de manifest que estem no només davant un canvi de cicle, sinó davant la necessitat d'un canvi de model productiu. Cal modificar els patrons de creixement de la nostra economia. Un model que ens ha fet créixer de forma fictícia i irresponsable.

Cal definir molt clarament quins són els camins per sortir de la crisi, com crear riquesa i generar ocupació. Sense una resposta clara a aquestes qüestions no podrem ser creïbles ni generarem confiança entre els ciutadans, precisament en un moment on hi ha molt en joc, i on hi ha un risc evident d'involució en termes socials que pot provocar una fractura social sense precedents i d'efectes imprevisibles.

I per això cal dir les coses pel seu nom, cal admetre que la situació és delicada, que les sortides a la crisi que s'han proposat per part dels diferents governs no són suficients, ni adequades, i que no donen els resultats que se n'esperaven. Que segurament hem comès errors per acció, omissió o imprevisió, però que encara hi som a temps. Que podem fer-ho millor, en benefici de la majoria dels ciutadans i del futur del nostre país.

I és precisament en aquest context que la socialdemocràcia a Catalunya, a Espanya i a Europa té el repte i l'oportunitat d'oferir les seves propostes i les seves solucions. Cal abordar des de l'esquerra la dimensió financera de la crisi i dels moviments especulatiu que la provoquen, i impedir que l'augmentin, la perpetuïn i se n'aprofitin.

Cal dir clarament que aquest és un moment de contenció en la despesa pública, d'austeritat en els comptes, d'estabilitat pressupostària, però, alhora, que estabilitat no vol dir retallada de l'Estat del benestar, sinó definir quines són les prioritats en els àmbits de la despesa, decidir com, quant i en què es destinen principalment els recursos públics. Es tracta de decidir què volem fer i com ho pensem pagar. En definitiva, de decidir què estem disposats a retallar i què no. Entre tots i totes haurem de decidir quins límits i quins marges volem posar a l'Estat del benestar i, sobretot, quina política fiscal haurem de dur a terme en els propers temps. I no és indiferent qui ho decideixi, si la dreta o l'esquerra.

Res del que hem fet, del que decidim o proposem fer serà creïble si no va acompanyat d'una nova política fiscal, més justa, més equitativa, més redistributiva, que assegurí que aquells que més tenen contribueixin una mica més a l'esforç col·lectiu per garantir la cohesió social, la igualtat d'oportunitats, la dinamització econòmica i la generació d'ocupació. Cal un pacte de rendes, un pacte de sacrificis i una nova política fiscal que ens

permeti preservar la cohesió social i una societat més igualitària. I això només ho podem garantir des del socialisme.

I cal també que aquesta sigui una resposta unitària. Una acció concertada entre tots els països coordinada per la Unió Europea. Europa pot haver estat una part del problema que ens ha portat fins aquí. Però Europa és i ha de ser també la solució a la sortida de la crisi econòmica. L'aposta per una Europa més forta des del punt de vista polític, econòmic i financer és imprescindible. Això implica una cessió de sobirania inevitable per part de tots els Estats, una cessió que resultarà beneficiosa per a tothom. Perquè sols no ens en sortirem. Ni res del que Catalunya ni Espanya puguin fer no serà mai suficient, perquè el problema no és només local o nacional, és mundial i per tant un país, per ell mateix, no pot canviar les regles del joc. Cal doncs apostar per relançar la construcció d'una Europa forta des del punt de vista polític, econòmic, fiscal i financer.

Les nostres prioritats: igualtat d'oportunitats, dinamització econòmica i generació d'ocupació

Vivim un moment molt complex que requereix de grans compromisos. Un moment en què cal evitar que hi hagi situacions de desigualtat, de privilegis, o d'oportunismes. I per això no ens resignem al discurs econòmic dominant que es presenta mancat d'alternativa: no totes les reformes són iguals i cal diferenciar i explicar les que defensem nosaltres d'aquelles que defensem les opcions conservadores i neoliberals. El reformisme d'esquerres és un valor que defensem i s'ha d'activar al servei de l'equitat, la competitivitat, el valor del treball, la igualtat d'oportunitats i l'interès general.

Cal contraposar el model neoliberal de la dreta espanyola i nacionalista al nostre model socialdemòcrata. I cal fer-ho ara, perquè després de les eleccions ja serà massa tard. Cal deixar clar que el dèficit no és la causa d'aquesta crisi econòmica, sinó que n'és la seva conseqüència.

Volem posar a disposició de la ciutadania de Catalunya un projecte de progrés, reformista, centrat en les persones, coherent amb els principis de l'esquerra i de la socialdemocràcia. Un nou model que, a més de més eficient i sostenible, sigui més democràtic i participatiu. Un projecte que tingui entre les seves prioritats el combat contra les noves i les velles desigualtats socials, i molt especialment les que es produeixen en els primers anys de vida i durant la vellesa; el govern de l'economia i del sistema financer per continuar desenvolupant les polítiques de benestar i de protecció social, fent realitat una fiscalitat més justa que permeti aconseguir els recursos necessaris per garantir la qualitat i equitat en l'accés als serveis públics; un creixement respectuós amb el medi ambient; garantir la suficiència i l'eficiència energètica; construir una democràcia més participativa i de més qualitat; democratitzar l'accés a la cultura i la defensa dels valors com a eix de la convivència i el progrés i, finalment, un compromís ferm per assolir la igualtat real i efectiva entre les dones i els homes, especialment en l'àmbit de l'organització empresarial.

Volem construir una societat i un sistema econòmic que no condemnin a la precarietat laboral i social tota una generació. La nostra prioritat són els més de 600.000 aturats que actualment i ha a Catalunya, i les gairebé 100.000 persones que en l'actualitat no estan percebent cap tipus de prestació i que estan en risc d'exclusió social. No ens podem ni volem permetre una generació perduda. Volem que els i les joves contribueixin en condicions d'igualtat al progrés econòmic i social de Catalunya, que siguin protagonistes del futur, i per això la seva formació és cabdal.

La defensa de les conquestes socials

La construcció i la defensa de l'Estat del benestar ha estat sempre la nostra principal preocupació i prioritat. Ho ha estat en moments en què l'evolució econòmica ens era favorable, i vàrem aprofitar per ampliar-la. I ho és ara, encara amb més intensitat, quan les conseqüències de la crisi han afectat milions de ciutadans. La necessitat de vetllar per la cohesió social és més necessària que mai.

Per poder-nos sentir orgullosos com a poble, també hem de tenir dignitat com a país. I hem de saber que en moments de dificultat econòmica com els que vivim, en els quals molta gent s'ho està passant malament, no podem fer ni un pas enrere en els avenços assolits en polítiques socials. Un gran país és aquell que té dignitat, és aquell que no deixa ningú enrere en moments de dificultat, és aquell que sap preservar les polítiques socials que cohesionen la seva gent. La llengua, l'autogovern o el finançament, són enormement importants, però també l'educació, l'escola, la salut, els hospitals, la formació dels joves, l'eliminació de les discriminacions per raó de gènere, l'atenció dels infants, de la gent gran i de les persones amb dependències. Els i les socialistes som la garantia que no hi haurà retrocessos en l'educació, la salut i les polítiques de benestar. Són drets universals i irrenunciables.

Volem i podem liderar el futur

Ara com mai necessitem una Catalunya forta, orgullosa de sí mateixa, capaç de sortir-se'n i tirar endavant. La Catalunya del progrés, de l'avantguarda, de la modernitat i de l'avenç. Catalunya pot liderar la sortida de la crisi. Ho hem fet en el passat i ho tornarem a fer. Amb esforç, amb creativitat, amb dinamisme. Catalunya té bases sòlides per sortejar les dificultats que ens vénen per davant.

Tenim els recursos necessaris, la força del nostre teixit productiu, l'energia, la formació, la recerca, el valor afegit, el nostre capital humà, la competitivitat de les nostres empreses i la nostra capacitat emprenedora i innovadora. Portem molts anys invertint en el nostre país per afrontar els reptes del futur.

Catalunya ha de recuperar la seva autoestima, la força de la seva capacitat emprenedora i la seva modernitat, i ha d'erigir-se com a motor d'Espanya i d'Europa en la dinamització econòmica i la creació d'ocupació. Perquè el futur no vindrà sol: s'haurà de conquerir i haurem de treballar per tenir-lo. Per tenir un futur de prosperitat, d'igualtat i de cohesió social.

Però, amb tot, la millora de la competitivitat no és suficient. Caldrà multiplicar els esforços en les polítiques d'ocupació, educació, innovació, internacionalització, simplificació administrativa i suport a l'emprenedoria.

La nostra economia necessita un entorn que faciliti el desenvolupament i la consolidació de nous projectes empresarials. Hem avançat molt, però volem continuar fent-ho, amb mesures fiscals, financeres i normatives que facilitin l'emprenedoria i l'activitat de pimes i autònoms, agents clau per al nostre creixement econòmic.

L'alternativa a les retallades: una política fiscal equitativa i redistributiva

Estem profundament compromesos amb la reforma del nostre model productiu i amb el nostre Estat del benestar, cal augmentar la producció i l'ocupació sense retrocedir en els drets socials adquirits, i això implica preservar el sector públic. Hem de prendre decisions per recuperar una economia sana i competitiva, però no podem esperar a què aquesta estigui a ple rendiment per generar ocupació. Hem d'anar més ràpid. Hem de córrer més perquè l'ocupació és una necessitat urgent. I per això haurem de mobilitzar el sector públic, però també el sector privat, de forma que puguem crear ocupació a un ritme més ràpid.

I caldrà assolir un acord per repartir els sacrificis de forma equitativa, perquè no s'acabi imposant, com sempre, la llei del més fort. Cal repartir amb justícia i equitat el cost de la crisi entre tots els sectors de la societat, i no només entre els més vulnerables o més desafavorits. Tenim una profunda vocació i voluntat transformadora, social i col·lectiva i per això volem fer-ho conjuntament amb els agents econòmics i socials, sindicats i empresaris.

Per garantir la cohesió social és indispensable un canvi en la política fiscal al nostre país. Perquè tot el què hem fet tingui sentit i sigui coherent, ens cal una política fiscal més equitativa i redistributiva que aconsegueixi que aquells que més tenen, contribueixin una mica més a l'esforç col·lectiu. La configuració d'un nou Impost de Patrimoni, l'aplicació de l'Impost de Successions, l'enduriment dels impostos sobre els rendiments generats fruit de l'especulació del sòl i sobre els vehicles financers més opacs, han de centrar aquesta nova etapa. Les taxes sobre les nuclears i sobre les emissions de CO₂, així com l'austeritat en les administracions públiques, l'augment de l'eficiència i la lluita contra el frau fiscal, han de ser també una prioritat.

No estem davant només d'un problema de dèficit, sinó principalment de caiguda d'ingressos, i això cal reparar-ho. Es pot complir amb els objectius de dèficit fent les coses d'una altra manera. Això implica no renunciar als

ingressos i saber on es pot retallar i on no. I nosaltres tenim molt clar que ni volem ni ens podem permetre prescindir de més recursos.

Cal, doncs, garantir que aquest esforç el farem tots junts, sense deixar ningú enrere, impedit que ningú s'aprofiti de la situació en benefici propi, sense permetre situacions d'avantatge que provoquin desigualtats i injustícies difícils de reparar. La crisi econòmica no pot ser l'excusa per renunciar, resignats, a la xarxa de solidaritat i de cohesió social que hem construït amb tant d'esforç durant els més de 30 anys de democràcia que ens identifica i que ens enorgulleix. Aquest ha de ser un debat ideològic. Un debat de contraposició de models. Un debat de justícia.

La millora de la qualitat democràtica

La inquietud i el malestar generats com a conseqüència de l'impacte de la crisi econòmica ha provocat també que des de molts sectors socials s'efectuï una mirada exigent al nostre sistema polític, reclamant-li més exemplaritat, transparència, i respostes justes. Són expressions de desafecció política que evidencien un estat d'ànim que pot ser majoritari, i precisament per això cal tenir-les present i escoltar-les amb atenció: en definitiva, reclamen el valor de la política i la seva dignificació.

La nostra democràcia està associada a les majors cotes de llibertat i benestar col·lectiu que mai hem tingut. I aquest és un sistema que per la seva pròpia naturalesa de règim obert és perfectible, permeable, sensible als canvis, les demandes i les reivindicacions dels ciutadans i les ciutadanes. Si hi ha democràcia, hi ha canvi, hi ha resposta als canvis polítics i socials. Per això l'hem de preservar. I els socialistes ho sabem millor que ningú.

Cal doncs continuar treballant per promoure totes aquelles millores que siguin necessàries per recuperar la confiança envers la política, reforçant la posició de la ciutadania enfront del poder i el conjunt de la societat. Hem de continuar treballant per reforçar la transparència en l'exercici i el control del poder públic. I hem de continuar treballant també en el reforçament de la legitimitat democràtica de les nostres institucions.

La democràcia és millorable, certament, i per això ens hem d'esforçar per tractar de millorar-la cada dia, amb reformes normatives i hàbits de conducta més democràtics. Ho hem de fer perquè la nostra responsabilitat és major en moments de crisi i d'incertesa. I ho hem de fer donant exemple d'honorabilitat, dedicació, austeritat, proximitat i humilitat.

L'aposta federal

I tot això volem fer-ho a través del reforçament dels mecanismes de col·laboració i de lleialtat institucional amb el conjunt de l'Estat i l'aprofundiment de la seva organització territorial. Amb una aposta decidida per la construcció d'una Espanya federal que accepti sense reserves i sense complexos Catalunya com a nació. Una Espanya que reconegui que la nostra pluralitat nacional, cultural i lingüística és un patrimoni que cal defensar i promocionar.

Creiem que és el moment de desplegar amb major eficàcia els nostres principis federals, tan vigents com necessaris. És el moment d'impulsar la construcció d'una Espanya federal i el PSC es compromet a liderar amb decisió i ambició aquest impuls.

Actuarem com un veritable partit federador. Per això volem plantejar una agenda concreta de transformacions en els diferents àmbits institucionals i parlamentaris, i oferir als ciutadans i les ciutadanes un partit que actui en clau federal, amb cultura federal. Ens comprometem a exercir un federalisme real, exigent i compromès.

El PSC és la força política que millor representa els interessos del catalanisme polític a les Corts Generals. I volem que continuï essent així. Ho farem amplificant la nostra veu en el Congrés dels diputats, treballant com sempre, en defensa dels interessos dels catalans. Millorarem els mecanismes per garantir una major visibilitat de la tasca política i parlamentària que duem a terme els socialistes catalans, una tasca compromesa i responsable en benefici del benestar dels catalans i les catalanes i en defensa del nostre autogovern. Impulsant instruments que permetin augmentar l'eficàcia de la nostra tasca i la percepció que en pugui tenir la ciutadania, sense que se'n ressentin ni la nostra capacitat d'incidència i ni la nostra eficàcia política. Treballant en defensa de Catalunya i garantint a Espanya l'estabilitat d'un govern de progrés. Sense oportunismes, sense instrumentalitzar ni enganyar els ciutadans de Catalunya. Continuarem sent el partit que defensa més i millor els interessos de la majoria dels catalans i les catalanes.

Aquesta és la Catalunya per la qual els i les socialistes ens comprometem a lluitar: una Catalunya cohesionada socialment i ambiciosa nacionalment en el marc d'una Espanya federal.

Oferta programàtica

A. Realisme del present i esperança de futur: construïm la Catalunya del present per guanyar i conquerir un futur de benestar

El futur d'Europa és el futur de Catalunya i d'Espanya

El món fa anys que ha canviat en la seva forma de progressar socialment, política i econòmica. Les tecnologies de la informació i les comunicacions han estat els grans instruments que han fet possible aquests canvis, però no els únics. Si alguna lliçó hem après de forma sobtada i especialment dramàtica amb aquesta crisi és que mentre el món econòmic i les societats s'havien adaptat més i millor a aquests canvis, la política i les seves institucions a tot el món han restat al marge d'aquests avenços, fet que ha provocat distància i desafecció ciutadana i la pèrdua de sobirania sobre el poder econòmic i financer. Les conseqüències d'aquesta pèrdua d'influència del poder polític sobre els destins del món s'han fet evidents amb la crisi financera internacional i han repercutit greument en el qüestionament de les institucions polítiques i en el creixement de les distàncies entre rics i pobres i respecte a les classes mitges. Fins i tot l'assumpció de responsabilitats i la distribució dels sacrificis com a conseqüència de la crisi s'ha vist afectada per aquest fet, cosa que ha resultat del tot injusta en termes globals.

Fa poc més d'un any l'economia mundial va tancar l'any 2009 en plena recessió econòmica. Feia gairebé un segle que aquest fet no es produïa. I, tot i que a la tardor de 2008 el món va aconseguir salvar el risc de la depressió i del col·lapse financer, el cert és que avui, tot i no estar tècnicament en recessió, molts dels països afectats llavors encara es troben enmig d'una situació de severa crisi econòmica. Com és obvi, Catalunya, Espanya i Europa en el seu conjunt, no han estat alienes a aquesta situació, ans el contrari. Així, a casa nostra fem front a un dels moments de la nostra història recent més complexes econòmicament, però també socialment i políticament.

Quan al setembre de 2007 la nostra economia va començar a evidenciar els primers símptomes d'esgotament del cicle expansiu, portàvem gairebé set anys de creixements econòmics significatius. Des de l'esclat de la bombolla de les empreses tecnològiques a finals dels anys noranta del segle passat i fins al 2007, vam viure un dels períodes més llargs de creixement econòmic ininterromput. En realitat, des de la crisi de 1992, Espanya no havia tornat a trobar-se en una situació de crisi econòmica similar a l'actual.

Avui, però, som conscients que la crisi econòmica que encara patim, un cop superada la recessió, ha estat i encara és especialment virulenta al nostre país per diversos motius.

En primer lloc, la crisi econòmica tal i com es va presentar en els seus primers símptomes a la tardor de 2007, semblava una conseqüència lògica, i fins a cert punt previsible, de l'esgotament d'un cicle expansiu fonamentat en l'espectacular creixement del sector immobiliari al nostre país. És podia

preveure, llavors, una desacceleració gradual dels nostres ritmes de creixement durant uns anys, per tal de fer les reformes i els ajustos necessaris per tornar a créixer amb fonaments econòmics menys dependents del sector de la construcció.

Acotat a Espanya i a l'excessiu pes de la construcció en el seu model de creixement, aquesta desacceleració es podia interpretar fins i tot com una oportunitat per redreçar alguns dels desequilibris més importants de la nostra economia, com l'excessiu dèficit per compte corrent que finançava i feia possible el creixement la nostra bombolla immobiliària, no amb recursos propis, que no teníem perquè no estalviàvem, sinó amb recursos de fora del país.

En segon lloc, la caiguda del principal banc d'inversions mundial, *Lehman Brothers*, a l'octubre de 2008 va posar en evidència l'existència d'una autèntica crisi financera internacional que es va sumar als problemes ja evidents a Espanya, amb l'afegit de l'especial dependència del nostre país, respecte als recursos financers internacionals.

En tercer lloc, ningú va saber preveure aquella crisi financera, ni la forma sobtada en què va arribar, ni la forma de produir-se i encomanar-se, ni les conseqüències a curt i llarg termini, un cop ja la teníem aquí.

I el món va fer un primer esforç per lluitar contra les seves conseqüències sense saber exactament a què s'enfrontava, només amb les lliçons de la nostra història econòmica més recent, en els caps dels dirigents polítics mundials.

Així, des de finals de l'any 2008 i fins a la primavera de 2010, les economies occidentals, liderades per Obama i Brown, van optar per prioritzar la lluita contra la recessió econòmica, mantenint l'activisme governamental amb polítiques de despesa i d'inversió i supeditant les polítiques ortodoxes de reducció del dèficit públic a aquest objectiu. Durant els primers mesos de 2010, i fins i tot en els últims trimestres de 2009, semblava que la recepta havia tingut èxit i les economies occidentals més potents començaven a recuperar creixements econòmics positius i fortalesa per arrossegar a la resta.

L'esclat de la crisi del deute sobirà grec, al maig de 2010, però, va suposar un punt d'inflexió en la priorització dels objectius econòmics a Europa. Els elevats nivells d'endeutament i dèficit públic grecs, i la crisi de confiança sobre la veracitat de les seves dades oficials, encoberta per alguna firma de prestigi internacional en la gestió de fons d'inversió, va provocar dubtes severs en els creditors internacionals sobre la capacitat del país hel·lè de retornar el seu deute.

Aquesta crisi de confiança es va encomanar, en gran part per prejudicis i ignorància, a les economies del sud mediterrani europeu i va acabar asfixiant fins i tot Irlanda. A partir d'aquell moment, a Europa l'eix franco-alemany pren el relleu del lideratge econòmic, canvia les prioritats en política econòmica, fixa com a objectiu únic la reducció del dèficit públic i supedita la lluita contra la crisi econòmica a aquest objectiu. Si bé és

veritat que els Estats Membres, un cop passada la recessió, havien de començar a fer ajustos en el creixement de la despesa, el dèficit i per tant l'endeutament públics, per adaptar-se a una nova realitat econòmica que ja no permetia els nivells de despesa anteriors a la crisi, també és veritat que ni tots necessitaven fer-ho de la mateixa forma, ni al mateix ritme. En canvi, els mercats han anat posant pràcticament tots els països, de forma irracional en moltes ocasions, en la mateixa bossa, a pesar del clamorós fracàs d'aquests mateixos mercats en la valoració del risc en altres ocasions, com va posar de manifest la crisi financera internacional de 2008 que ningú no va preveure.

És aquest canvi de prioritats, per una part, i la necessitat de reduir els creixents nivells de dèficit i endeutament, provocats per la crisi, el que obliga a les economies europees, i en particular a l'espanyola, a prendre mesures urgents i extraordinàriament dures, en compliment dels compromisos presos amb la resta de socis de la Unió Europea, just en el moment en què semblava que havíem sortit de la recessió i ens encaminàvem cap a la superació de la crisi econòmica i financera.

El temps ha demostrat, especialment amb la segona reestructuració del deute grec d'aquest estiu i amb la nova crisi del deute sobirà viscuda durant el juliol i l'agost que va afectar especialment a Espanya i Itàlia, el clamorós error del canvi de prioritats econòmiques iniciat a la primavera de 2010 per la UE, sense distingir entre les diferents situacions dels diversos Estats Membres, en el millor estil de les superficials, irracionals i interessades firmes de ràting de prestigi internacional. I tot i que la nostra obligació és complir amb les regles i compromisos establerts pel Club Europeu al que pertanyem, res no ens pot fer desistir de l'opinió que la política econòmica europea durant l'últim any ha estat un fracàs, ja que no ha servit per l'objectiu per a la qual va ser pensada: restablir la confiança dels mercats.

El món ha canviat, és global en termes financers i econòmics, també en termes socials i polítics, però no té regles globals que es puguin fer complir. En aquest context, només sortirem de la crisi econòmica amb més unitat europea i no cadascú pel seu compte. Només podrem sortir amb èxit de la crisi social i política amb regles globals compartides que puguem fer complir. Només així podrem generar confiança en la societat que són la política i els polítics escollits pels ciutadans, i no els mercats financers, els que fixen l'horitzó dels nostres destins.

Malauradament, a curt termini no tenim ni més ni millor opció que mantenir les dures mesures de reducció dràstica del dèficit públic, si no volem experimentar la incerta reacció de la UE i dels mercats financers internacionals per un eventual incompliment en la disciplina fiscal seguida pels països del nostre entorn, que ningú sap on ens portaria. Però aquest fet no ens pot fer resignar a buscar i defensar, des d'avui mateix, les solucions alternatives que com a ciutadans europeus i socialistes creiem millors per al progrés i el benestar de la nostra societat.

També a Catalunya haurem de continuar fent esforços i sacrificis. Són i seran imprescindibles. Estem convençuts, però, que el camí no és el de les

retallades indiscriminades i la degeneració sense sentit de l'arquitectura social del nostre país. I molt menys quan aquest desballestament de l'Estat del benestar es fa mentre es redueix la contribució dels que més tenen a l'esforç col·lectiu. No es tracta només de reduir la despesa, sinó de fer-ho amb criteris socialment i econòmicament responsables i, a la vegada, d'augmentar els recursos públics per combatre la crisi, propiciant així l'augment de la contribució dels que tenen més possibilitats, com fan els països del nostre entorn.

Hi ha, però, espai per a l'esperança i l'optimisme. Catalunya té suficients elements per poder generar confiança en les seves possibilitats de sortir reforçada de la crisi.

La nostra economia es caracteritza per tenir una base industrial molt dinàmica, pròpia de les regions europees més avançades, que no només ha fet els deures en aquests anys de crisi, sinó que ho ha fet més intensament i millor que els altres sectors de l'economia, millorant de forma significativa la seva productivitat. Tenim l'economia històricament més oberta de tota Espanya. Un factor clau tenint en compte que les exportacions són i seran un factor fonamental per sortir de la crisi. Aquestes exportacions, a més, són cada vegada més intensives en alt valor afegit. La nostra capacitat d'internacionalització s'ha vist reforçada en els últims anys i cada vegada tenim menys por a buscar mercats per als nostres productes a qualsevol indret del món. A la vegada, sectors madurs, però en permanent innovació, com el turisme, encara són una gran font de riquesa per a la nostra societat. Per tant, tenim motius per confiar en nosaltres mateixos, en la nostra societat civil i en la nostra gent.

Cal continuar aprofundint en les gran reformes socials i econòmiques necessàries per reformular un model de progrés social i creixement econòmic sostenible, basat en les noves fonts de riquesa i benestar dels països més avançats del món i compatible amb les nostres capacitats i recursos, establint un rumb on els sacrificis siguin compartits de forma equitativa i projectant un horitzó esperançador que doni sentit als sacrificis que hem de fer avui com a societat.

1. Política econòmica, financera i fiscal: les claus per generar ocupació

Catalunya és i ha estat un exemple del progrés, de l'avantguarda, de la modernitat i de l'avenç. Catalunya pot liderar la sortida de la crisi. Ho hem fet en el passat i ho tornarem a fer. Amb esforç, amb creativitat, amb dinamisme. Catalunya té bases sòlides per sortejar les dificultats que vénen. Tenim els recursos necessaris, la força del nostre teixit productiu, l'energia, la formació, la recerca, el valor afegit, el nostre capital humà, la competitivitat de les nostres empreses i la nostra capacitat emprenedora i innovadora. Portem molts anys invertint en el nostre país per afrontar en condicions els reptes del futur.

Catalunya ha de recuperar la seva autoestima, la seva capacitat emprenedora, la seva modernitat, i ha d'erigir-se com a motor d'Espanya i d'Europa en la dinamització econòmica i la creació d'ocupació.

Per fer-ho, la política econòmica i financera és clau. Per créixer i per generar ocupació. Cal una política fiscal més equitativa i redistributiva, més justa, que recuperi l'Impost de Patrimoni i el de Successions i que lligui els recursos addicionals provinents de l'augment de la fiscalitat a la generació d'ocupació. L'atur és la nostra principal preocupació i la generació d'ocupació, la nostra prioritat.

L'economia, doncs, ha de ser governada. No es pot permetre que els mercats continuïn tutelant ni l'economia ni les decisions de la nostra democràcia. Per això és imprescindible l'enduriment dels impostos sobre els beneficis derivats de l'especulació del sòl i sobre els instruments financers més opacs. Les taxes sobre les nuclears i sobre les emissions de CO₂, així com l'austeritat en les administracions públiques, l'augment de l'eficiència i la lluita contra el frau fiscal, han de ser també una prioritat.

No podem resignar-nos davant la versió que està instal·lant la dreta neoliberal, que la crisi econòmica que estem patint és culpa de l'elevat dèficit públic. Segurament hi ha coses que no s'han fet prou bé, i que caldria millorar, i l'estabilitat pressupostària és un principi en el qual creiem i que practicarem, però el dèficit actual, que és més privat que no pas públic, és la conseqüència d'aquesta crisi que està afectant tot el món i no pas la seva causa, principalment perquè està provocant una disminució preocupant dels ingressos fruit de la poca generació de riquesa i activitat econòmica.

Cal doncs repensar la fiscalitat. Cal un pacte de rendes i un pacte de sacrificis que garanteixi que aquells que més poden contribueixin una mica més en el benefici col·lectiu. Una fiscalitat més alta per aquells que més tenen que s'inverteixi en la generació d'ocupació, la formació i la reactivació econòmica. Però alhora cal també la implantació de mesures que facilitin l'accés al crèdit. I l'aprovació de mesures que permetin la reactivació de consum intern i de les exportacions. Per aconseguir un Estat del benestar avançat, cal aconseguir que el nivell de pressió fiscal sigui, com a mínim, homologable a la mitjana europea.

Cal seguir apostant per la nostra indústria amb valor afegit, l'automoció, la farmacèutica, la biomèdica, l'agroalimentària, la química, el comerç i el turisme, com a factors estratègics de creixement.

Però, amb tot, la millora de la competitivitat no és suficient. Caldrà multiplicar els esforços en les polítiques d'ocupació, educació, innovació, internacionalització, simplificació administrativa i foment als emprenedors.

La nostra economia necessita un entorn que faciliti el desenvolupament i la consolidació de nous projectes empresarials. Hem avançat molt, però volem continuar fent-ho, amb mesures fiscals, financeres i normatives que facilitin l'emprenedoria i l'activitat de pimes i autònoms, agents claus per

al nostre creixement econòmic. L'ocupació vindrà determinada en el futur per l'empenta dels emprenedors i dels autònoms, de les petites i mitjanes empreses. No creixerem pas sobre la base de les multinacionals ni de l'Administració pública. Cal doncs continuar apostant amb decisió per la capacitat emprenedora d'aquest país.

En aquest sentit, farem una aposta decidida per fomentar la creació de programes d'activitats econòmiques que siguin veritables centres de generació d'ocupació, de present i de futur.

- Elaborarem un mapa d'activitats econòmiques que ajudin al canvi de model productiu, que enforteixin les bases de la nostra economia i que generin ocupació estable, de qualitat i amb valor afegit. Farem un pla d'ocupació individualitzat per a cada sector estratègic. Tants plans de treball com sectors hi hagi. Durem a terme un canvi que incentivi prioritàriament l'ocupació al voltant de l'economia verda i les energies alternatives, la biomedicina i la recerca i la innovació.

- Aprovarem en els primers mesos de govern un pla que aposti decididament pels emprenedors i autònoms de nova generació, amb la introducció de beneficis fiscals i quotes a la Seguretat Social, de forma que constitueixin un incentiu per a la seva posada en marxa. En aquest sentit, proposem que durant els dos primers anys d'activitat quedin exempts del pagament de qualsevol impost derivat de la posada en funcionament de la seva activitat, així com la reducció del 50% de la quota de la seguretat social d'aquells treballadors que contractin.

Dirigirem de forma molt especial la nostra acció cap a la joventut. La seva formació i la seva ocupació ha de ser una absoluta prioritat per a la propera legislatura. L'elevada taxa d'atur juvenil i l'altíssima temporalitat són problemes capitals del conjunt de la societat espanyola. L'actual estat de les coses comportarà enormes conseqüències econòmiques, socials, institucionals i polítiques si com a societat no som capaços de donar una resposta adequada.

En conseqüència:

- Apostem per un nou pacte intergeneracional que situï l'accés al mercat laboral dels joves i un desenvolupament sostenible en el centre de l'acció pública. Inversions i incentius fruit de mecanismes de redistribució conjugat amb una aposta decidida per la formació i el combat contra el fracàs escolar ens han de permetre evitar la fractura generacional a la que ens aboca l'actual situació.

L'ocupació és doncs la prioritat més destacada de la nostra política i des de la sensibilitat que tenim els socialistes envers el món del treball, pensem que la generació d'ocupació s'ha d'ajustar als actuals paràmetres socials europeus, que es basen en la protecció dels col·lectius més vulnerables, el respecte als drets laborals, el diàleg social, una base econòmica sòlida, la formació dels més joves, la millora sostenible de la productivitat i la igualtat d'oportunitat de les dones.

- Treballarem en la posada en marxa durant els primers mesos de la nova legislatura, d'un acord estratègic per la internacionalització, la cohesió social i la competitivitat de l'economia espanyola per al període 2012-2015. Aquest acord, com ha succeït a Catalunya, serà liderat pel Govern, en concertació amb els agents econòmics i socials representatius, i consensuat amb la resta de forces polítiques representades a les Corts Generals.

Els socialistes defensem l'avenç en el diàleg i la concertació amb els agents econòmics i socials a partir d'instruments com l'acord estratègic, instrument de decisió en política socioeconòmica que promou el progrés econòmic i l'equilibri social, i dota de més solidesa els acords presos. Per tot això, i especialment davant la necessitat de promoure reformes i la nostra voluntat que siguin pactades, impulsarem un nou Acord Estratègic 2012-2015 per tirar endavant de manera compartida els canvis que caldrà seguir desenvolupant a la nostra economia per fer-la més competitiva, més sostenible i amb més capacitat de crear ocupació de qualitat.

- Impulsarem, durant el primer any de legislatura, la posada en marxa d'una nova reforma del sistema financer que incentivi un compromís real i efectiu de les entitats financeres amb els problemes d'escassetat de crèdit d'empreses i famílies per poder veure's beneficiat amb recursos i mecanismes públics que garanteixen la solidesa, la solvència i l'autonomia política de les entitats financeres espanyoles.

- Treballarem per tenir un sector financer sòlid a Catalunya i per potenciar un sector financer català compromès amb el conjunt de la societat. Donarem suport a les reformes del sistema financer a Europa i recolzarem la demanda de gravar les transaccions financeres.

- Treballarem per reduir l'endeutament i el sobreendeutament de les famílies i els petits empresaris, a través de fórmules que permetin renegociar els deutes i minimitzar les conseqüències dels impagaments.

- Prioritzarem l'augment de recursos públics destinats a la formació professional i ocupacional per aprofundir i ampliar les capacitats i les habilitats dels nostres aturats. Amb una economia tan dinàmica com l'actual ja no podem pretendre produir llocs de treball per a tota la vida. Hem d'oferir tots els mecanismes que permetin als treballadors i treballadores mantenir permanentment les capacitats i habilitats necessàries per ser ocupats potencialment durant tota la seva vida professional. Això serà especialment útil en petites i mitjanes empreses.

Farem de la plena ocupació i l'ocupació de qualitat els objectius del PSC en matèria laboral. El treball continua essent essencial per a la plena integració social de les persones i és la font primera dels drets de ciutadania en atorgar llibertat individual i seguretat material.

Garantirem que els serveis d'ocupació públics siguin forts, de qualitat i gratuïts, i estiguin al centre dels instruments de lluita contra l'atur, i coordinats amb els serveis locals d'ocupació i els privats. En aquest sentit, apostarem per la dimensió local de l'ocupació, a través de la promoció

d'espais de concertació entre els agents del territori i els ajuntaments, i ho farem apropant els serveis a la ciutadania mitjançant la descentralització i el treball en xarxa en relació a les polítiques actives d'ocupació com a fórmula per impulsar la promoció econòmica local i la creació de llocs de treball a Catalunya.

Assegurarem que tota persona en edat de treballar tingui dret a un assessorament personal dels serveis públics d'ocupació de Catalunya a través d'una cartera de serveis d'ocupació i de col·locació públics, permanents i de qualitat tant per a persones com per a empreses, permetent d'aquesta manera a tota la ciutadania l'accés als serveis en condicions d'eficàcia i d'igualtat.

Treballarem per garantir més recursos procedents del Fons Europeu d'Adaptació a la Globalització (FEAG), com ja s'ha fet per als sectors del tèxtil i l'automoció, per facilitar la recol·locació i assessorament laboral de persones treballadores acomiadades en sectors en reconversió, amb especial atenció a la formació per a la millora de les seves capacitats i competències.

Apostarem per assolir i mantenir un percentatge màxim de contractes temporals del 12% pel que fa als contractes a Catalunya, en línia amb les economies europees més desenvolupades.

- Prendrem decisions per afavorir que la política europea sigui al centre de la política econòmica espanyola. Cal fer les accions polítiques adequades per a la creació dels Eurobons, la implantació de la taxa Tobin, i ampliar els mandats del Banc Central Europeu; l'impuls definitiu cap una governança fiscal conjunta, i la creació d'una agència de ràting independent pública que acabi amb l'oligopoli de les agències de ràting existents.
- Cal repensar la fiscalitat actual. Introduïrem una taxa sobre les emissions de CO₂, imprescindible per reestructurar l'economia i evitar una crisi energètica i ecològica, a la vegada que endurirem els impostos sobre l'especulació del sòl i sobre els instruments financers més opacs (sicav, etc.). Alhora, cal recuperar fórmules de fiscalitat sobre el patrimoni i les grans fortunes.

2. Polítiques socials: la salut, l'educació i els serveis socials. Drets irrenunciables

Els socialistes hem estat els impulsors i els arquitectes de la construcció de l'Estat del benestar. Tots els avenços socials que s'han fet en aquest país han estat sempre impulsats pels socialistes. Ni Catalunya ni Espanya serien com són avui sense la nostra acció. I per això el defensem. Perquè l'hem construït, pels valors que comporta de justícia redistributiva i de solidaritat i perquè creiem que des de l'acció de govern podem seguir contribuint eficaçment en el desenvolupament d'un sistema de protecció social i en una millor distribució de les rendes.

Aquest sistema es basa, doncs, en el desenvolupament econòmic, la llibertat d'empresa i el suport a l'emprenedoria i, en paral·lel, en la solidaritat redistributiva amb impostos progressius, en sistemes de protecció de caràcter universal i en la solidaritat intergeneracional.

L'aposta per les polítiques socials ha contribuït de manera determinant, durant els últims anys, a una millora substancial de la qualitat de vida dels ciutadans, en l'augment de la seva esperança de vida, en el seu nivell educatiu i en la seva seguretat. Alhora, com a societat, ens ha permès aconseguir alts nivells de cohesió social, territorial i de convivència. Un benestar que pot veure's amenaçat per la temptació de la dreta neoliberal d'aprofitar el context actual de crisi econòmica per començar el seu desballestament.

Certament, estem en un moment de grans transformacions econòmiques i socials, algunes de les quals tenen caràcter estructural, fet que obliga al socialisme del present a avançar-se i proposar canvis fonamentals en les idees, la gestió, la prestació de serveis, el finançament i l'acció de govern.

La globalització porta a desdibuixar el poder de l'Estat com a instrument regulador, i cada vegada hi ha un major espai per al mercat de capitals que, amb escassa regulació, operen en la dimensió financera, completament al marge de les conseqüències que aquestes dinàmiques generen en la vida de les persones, que es poden veure abocades a una situació de fragilitat per la seva dependència total al mercat de treball i aquest, al seu torn, a la conjuntura econòmica, en la qual els Estats tenen un paper limitat. En aquest context, el principal risc és que l'economia i les seves dinàmiques actuïn al marge de les persones i de la seva forma de vida, sense respectar el vincle que hi ha d'haver entre l'economia i la societat, sense tenir en compte l'impacte personal i territorial, i sobretot, que acabi ignorant aquells grups més vulnerables i més fràgils de la nostra societat.

Davant aquesta situació, moltes veus de la dreta reclamen retallar l'Estat del benestar, amb el desballestament dels sistemes de caràcter universal que el fonamenten, mantenint només uns serveis socials al servei dels més pobres, sobre la base de la defensa l'economia de mercat com a element autorregulador de tots els desequilibris i oblidant o minimitzant el paper de l'Estat com a element equilibrador. Estem, doncs, davant un model neoliberal, el pensament del qual pot arribar a convèncer aquells que són o poden convertir-se en víctimes.

Amb aquesta política s'ignora que el que es posa en risc és la qualitat de vida del conjunt de la població i de la cohesió social, ja que aprimar l'Estat, que no és el mateix que racionalitzar-lo, produeix un efecte pervers en l'augment de les desigualtats entre persones i grups més vulnerables. Aquest augment de la desigualtat té efectes també en el conjunt de la població en la mesura que introdueix elements d'incertesa i de contenció en l'accés, l'ús i la qualitat dels serveis bàsics com la salut, l'educació, les pensions, els serveis socials, és a dir, el conjunt de l'estat protector a través de les polítiques socials.

Davant aquesta situació els socialistes hem de saber combinar l'acció possible, sense renunciar sota cap concepte a l'Estat del benestar que tants beneficis ha comportat. El nostre principal compromís ha estat i és preservar la cohesió social i garantir la igualtat d'oportunitats conquerida durant aquests anys de democràcia.

Per tot això, i especialment en els moments de major dificultat en què es poden produir situacions de fractura i exclusió social, hem de continuar treballant en la preservació i la defensa de la salut, l'educació, els serveis socials, la sostenibilitat i la dignificació del sistema públic de pensions, l'economia social i la corresponsabilitat social. Si amb l'excusa de la crisi econòmica renunciem a la xarxa de solidaritat i de cohesió que amb tant d'esforç hem construït els socialistes en els darrers trenta anys, acabarem empobrits i sense futur.

La salut, un dret universal

La situació de crisi econòmica ha portat un endeutament important, que serà necessari disminuir en els propers anys. En moments de dificultats, la temptació de la dreta és reduir de forma mecànica el sistema existent i retallar linealment les partides pressupostàries dedicades a la salut. Això és el que han fet els governs del PP a Espanya i de CiU a Catalunya. Nosaltres, els socialistes, no només ens oposem frontalment a aquest mètode, sinó que som l'única garantia per impedir qualsevol involució.

La crisi econòmica és una excusa perfecta per a la dreta per retallar i desballestar l'Estat del benestar i, sobretot, el nostre sistema de salut. De fet, a Catalunya estem veient com el Govern de la Generalitat està duent a terme una reconversió encoberta del sistema. Però és precisament en aquests moments quan els governs d'esquerres hem d'actuar amb responsabilitat i plantejar-nos la necessitat de trobar solucions o nous enfocaments que permetin garantir l'assistència sanitària universal amb els màxims estàndards de qualitat. Els socialistes som conscients que aquesta situació és una oportunitat per a models innovadors en la prestació del servei de salut que posin al ciutadà al centre del sistema i que ens permetin abordar els reptes del futur immediat. Per a la dreta és només l'excusa per retallar.

Això ens obliga a liderar un pacte amb els professionals, els ciutadans i els pacients, que ens permeti avançar cap a una adaptació del sistema sanitari a la realitat demogràfica i socioeconòmica actual. Un pacte que serveixi per millorar l'eficiència en la gestió sense disminuir la qualitat dels serveis.

Cal tenir present també la rellevància de la salut en el progrés econòmic i social. El 'sector salut' crea economia local, autonòmica i global i permet conjuminar els sectors primari, secundari i terciari. Cal potenciar la investigació i la innovació en salut per col·laborar en el canvi de model productiu. Molts sistemes de salut dels països desenvolupats estan plantejant actualment una major implicació dels ciutadans en la presa de decisions, un canvi real de la relació amb els professionals i un model on els pacients tinguin més participació en la cura de la seva salut.

Necessitem una millor política d'esquerres per garantir una millor gestió i així poder oferir una millor atenció sanitària a tots els ciutadans que garanteixi la qualitat, l'accessibilitat i l'equitat.

Per tot això oferim les següents propostes:

- Formalitzar una cartera de serveis d'acord a les possibilitats actuals del SNS amb el màxim consens a tot Espanya
- Augmentar la transparència dels resultats en salut (com per exemple en les llistes d'espera) potenciant la possibilitat de compartir dades entre centres i comunitats tant econòmics com assistencials.
- La importància de l'atenció a la cronicitat quant a la seva magnitud, riscos i utilització dels serveis públics ens obliga a considerar-la un dels temes més importants de la nostra agenda i a continuar avançant cap a la definició del model integral d'atenció del malalt crònic impulsant el paper de la infermeria i l'educació del pacient amb programes de pacient experts.
- Impulsar el procés d'humanització: l'atenció centrada en les persones.
- Fomentar l'aplicació generalitzada de les polítiques de barreres arquitectòniques en tots els centres assistencials i la millora de la intimitat del pacient, creant “entorns amables”.

L'educació: invertir en formació és invertir en el nostre futur

Els socialistes sempre hem considerat l'educació com un element estratègic prioritari de la nostra acció política, per avançar en la consecució d'una societat molt més avançada i justa. És per això, que quan hem governat hem assolit, en un espai molt breu de temps, fites importants en la millora i modernització del nostre sistema educatiu. Partim del convenciment de la importància de l'educació per la cohesió i la igualtat d'oportunitats i també com a factor estratègic per a la reactivació econòmica.

Som conscients que l'escenari actual d'incertesa que es dibuixa en el context econòmic internacional, ens obliga a ser molt rigorosos des del punt de vista pressupostari, i haurem de cercar al màxim d'eficiència en les nostres propostes. Resulta prou evident que, en aquest camí cap a la societat del benestar i del coneixement, per impulsar la transformació del teixit productiu i per afermar la cohesió i la justícia social cal que l'educació ocupi un lloc preeminent i estratègic.

En moments de dificultats s'han d'impulsar, més que mai, aquells projectes que representen un revulsiu per a la millora educativa i, per extensió, un reactiu important per als agents educatius, però també per als sectors socials i econòmics. Tot el que passa en l'educació té importants conseqüències, i a tots els nivells, en tots els àmbits de la vida social i

econòmica del país. Per tant, quan un govern retalla en educació està restant futur i competitivitat al seu país i als seus ciutadans.

Per avançar en una economia basada en el coneixement més competitiva i dinàmica, capaç d'aconseguir un creixement econòmic sostingut, acompanyat d'una millora quantitativa i qualitativa de l'ocupació i d'una cohesió social més gran, cal avançar en la formulació d'una educació renovada. A la vista de l'evolució accelerada de la ciència i la tecnologia i l'impacte que aquesta evolució té en el desenvolupament social, és més necessari que mai que l'educació prepari adequadament per viure en la nova societat del coneixement i poder respondre als reptes que se'n deriven.

L'educació ha de ser la resposta social i econòmica per a la sortida de la crisi i l'eix d'una nova economia al servei de la cohesió social, arrelada en el coneixement i la competència. L'educació genera també una important activitat econòmica al seu voltant i pot resultar un important agent activador i també constituir la base d'un nou model de creixement sostenible basat en la formació de les persones, en el coneixement i en la capacitat innovació. Per aquestes raons, l'educació ha de ser prioritària dins les polítiques impulsades pels governs socialistes.

La societat i la comunitat educativa ha de veure els socialistes com a referent d'aquest període de canvi i hem de fer palesa la nostra capacitat de lideratge. Som el partit de la innovació, la imaginació, la creativitat i el talent. Valors que hem de presentar com a nostres en contrast amb les altres opcions polítiques amb postures conservadores de signe divers, que immobilitzen el sistema i que representen amb els seus plantejaments un llast per l'educació.

Tenim per davant el repte de fer possibles al mateix temps dos objectius cabdals: l'equitat i l'excel·lència educatives. Perquè la veritable qualitat educativa cal mesurar-la en aquests termes amb independència de les diferències culturals, econòmiques i socials de què parteixen els i les alumnes. L'equitat i l'excel·lència són la garantia de l'èxit i la qualitat futura del nostre país.

La modernització del nostre teixit productiu, la resposta a la sortida de la crisi, la cohesió social i la igualtat d'oportunitats passen per garantir l'estabilitat normativa de l'educació i implementar polítiques adequades per aprofundir en els objectius d'una legislació, impulsada pels socialistes, prou ambiciosa i netament progressista.

Només una millora dels resultats educatius de tot l'alumnat pot garantir la cohesió social i la consolidació d'una nova ciutadania diversa però també arrelada en un mateix projecte col·lectiu. Cal garantir que tot l'alumnat assoleixi l'èxit en l'ensenyament obligatori i assegurar la seva continuïtat en la formació postobligatòria, reduint les taxes d'abandonament prematur dels estudis.

Ens trobem encara lluny dels objectius fixats per l'estratègia europea 2020. Tot i això, en els darrers anys de governs progressistes ja es començava a detectar un canvi de tendència, tal i com es deriva de l'estudi del darrer *Informe PISA* que situa els resultats obtinguts en un nivell similar o, en algunes comunitats autònomes, superior als de la mitjana dels països de l'OCDE, i també de l'observació d'alguns indicadors objectius com

l'increment de graduats en educació obligatòria i dels alumnes matriculats en l'educació postobligatòria. Així doncs, cal continuar amb els nivells d'inversió i amb les polítiques reformistes que varem iniciar ja que es comencen a comprovar els seus resultats positius.

Per tot això, ens comprometem a:

- Avançar en l'escolarització equilibrada de l'alumnat en tots els centres sostinguts amb fons públics, sense cap mena de discriminació, on tots els centres tinguin els mateixos drets i deures, garantint l'accés a l'educació en condicions d'equitat. Es tracta, en darrera instància, que tots els centres, tant els de titularitat pública com els privats concertats, assumeixin el seu compromís social amb l'educació i garantir una escolarització sense exclusions fent realitat el caràcter complementari de les dues xarxes escolars des del respecte a la singularitat de cada centre.
- Exigir i fer complir les lleis que permetin el lliure accés a l'educació gratuïta. L'educació gratuïta és l'instrument que integra els centres públics i els centres privats concertats, per garantir la igualtat d'oportunitats.
- Que la integració lingüística continuï sent la base de la integració escolar. Només des del coneixement del que és propi és possible obrir-se a les altres realitats i reconèixer-ne les singularitats. Ens oposarem fermament a qualsevol proposta educativa que impliqui la separació de l'alumnat en centres i en grups per raons derivades de la seva llengua habitual
- Prioritzar la modernització del sistema educatiu sobre tres eixos: autonomia, direcció i avaluació. L'objectiu per una nova educació del segle XXI ha de ser el de dotar amb el màxim d'instruments i recursos els centres i a l'hora fomentar els compromís de les famílies en l'educació dels seus fills, així com de la resta de la societat econòmica, civil i cultural.
- Impulsar plans educatius de zona per avançar en la millora de resultats educatius, en la correcció de les desigualtats d'origen i abordar amb garanties d'èxit la integració escolar de l'alumnat amb necessitats educatives específiques.
- Formació Professional: incrementar els perfils tècnics d'estudis professionalitzadors que ens demanden els nous sectors econòmics. Cal promoure els convenis amb les empreses per a l'adaptació de l'oferta a cada entorn, i aprofundir en l'eficiència i eficàcia dels recursos que mobilitzen.
- Un nou impuls de les TIC: de l'aula d'informàtica a la informàtica a l'aula. L'ús del suport digital posa a disposició de professors i alumnes més recursos metodològics, eines molt més dinàmiques i flexibles, per a l'avaluació i el seguiment de l'alumne i per a l'atenció a la diversitat, i obre noves possibilitats per a comunicar-se amb les famílies i amb els propis alumnes.

Sistema públic de pensions

Per als socialistes la garantia d'un sistema públic de pensions és consubstancial a la construcció del nostre Estat del benestar conjuntament amb l'educació i la salut.

Les dues legislatures del Govern Zapatero s'han caracteritzat per un esforç de dignificació de les pensions mínimes en el nostre país. Un acte de reparació històrica després d'haver sofert una important pèrdua de poder adquisitiu durant l'etapa de Govern del Partit Popular. Certament, durant els vuit anys de l'era Aznar (1996-2004), les pensions només es van revaloritzar un 4,5%.

El Govern socialista ha estat determinat en el seu afany de posar-les al dia i ha dut a terme la seva revalorització, en un acte que és de justícia. Aquesta revalorització ha afectat principalment les pensions mínimes, les de quantia més baixa, fins al punt que des del 2004 s'han apujat un 51%. D'aquesta manera, el seu poder adquisitiu ha augmentat en el període 2004-2011 un 27%. A més, l'import de la pensió mitjana en el conjunt de l'Estat s'ha apujat un 39% en aquests anys. Aquest esforç ha permès que més d'un milió i mig de catalans s'hagin pogut beneficiar d'aquest augment.

En la darrera part d'aquesta legislatura el Govern ha hagut d'afrontar una reforma necessària del nostre model per tal de garantir-ne la viabilitat. La reforma del sistema públic de pensions s'ha fet en línia amb les recomanacions del Pacte de Toledo i amb l'acord dels agents socials, que han actuat en tot moment amb un alt sentit de la responsabilitat.

Malgrat la demagògia electoralista utilitzada pel Partit Popular, aquesta reforma pretén enfortir el sistema davant l'augment demogràfic i de l'esperança de vida i dels canvis socials de les properes dècades, estableix els mecanismes per eliminar qualsevol risc de desequilibri financer i garanteix les pensions del futur. És a dir, hem dut a terme una reforma que blindava el sistema públic de pensions i en garanteix la seva dignitat i sostenibilitat futura.

Sistema de dependència

En relació a sistema d'atenció a la dependència, proposem:

- Elaborar un Pla General de coordinació socio sanitària, en consens amb les CC AA i la participació dels operadors socials i econòmics.
- Revisar l'efectivitat de l'aplicació de la Llei d'Autonomia personal i Atenció a la Dependència i incrementar la cooperació publicoprivada, l'acció preventiva i augmentar l'atenció de les persones al seu domicili. Per tot això és necessari:
 - revisar el finançament i introduir aspectes com els costos dels serveis en funció del territori.

- elaborar el llibre blanc de l'autonomia personal, en el marc de la llei, per fer efectiu el seu esperit d'afavorir la llibertat personal en les decisions que puguin afectar la seva vida i la independència personal.

Serveis socials

Els serveis socials són competència de les CC AA. Sempre hem rebutjat la idea d'una llei de bases de serveis socials que comprometés tothom en un model d'atenció i prestador de serveis bàsics. L'instrument de què disposem és el *Pla concertat dels prestacions bàsiques*, que és un pacte vigent des de l'any 1982 entre l'Estat, les CC AA i els ajuntaments, la finalitat del qual és definir els mínims nivells d'atenció i el finançament dels serveis socials d'atenció primària implantats en el conjunt del territori. És el primer nivell d'atenció als ciutadans.

- Proposem elaborar el catàleg de prestacions de serveis socials en el marc del *Pla concertat de les prestacions bàsiques* augmentant progressivament el seu finançament, a fi que els ens locals puguin exercir les seves funcions d'atenció, orientació i ajuda d'aquells ciutadans que ho demandin.

Tercer sector social

De tots és sabuda la importància del tercer sector en la nostra societat, sobretot a Catalunya, que aconsegueix prop de 4.000 entitats, organitzades en associacions, federacions, confederacions i l'anomenada taula del tercer sector. La seva actuació és fonamental per a la vertebració de l'acció social i per a la integració de les persones amb major fragilitat.

Per això hem proposem:

- L'elaboració d'un pla estratègic del tercer sector que permeti modificar la Llei de Subvencions i aspectes fiscals en la Llei de Contractes de l'Estat. I en aquest marc, reconsiderar el model del 0,7% incorporant la seva territorialització i les preferències del ciutadà en el destí dels seus fons: no solament església o altres finalitats, sinó projectes concrets.
- La crisi econòmica ens obliga a reflexionar sobre les condicions del mercat de treball, cada vegada més fluctuants. Estem davant una situació de canvi constant que genera uns nivells d'estrès importants en les famílies. La xarxa social i familiar que els donava suport també s'ha anat debilitant. Cada CC.AA. disposa d'una Renda mínima d'Inserció (RMI), com a últim recurs per a situacions de gran vulnerabilitat. Per això és el moment d'unir esforços i garantir una renda bàsica de ciutadania que cobreixi, com a dret, els espais temporals existents entre l'ocupació i la

desocupació, sense que la persona i família es vegi amenaçada per l'exclusió social, moltes vegades de difícil tornada. Qualsevol pla d'inclusió social hauria de contemplar uns nivells mínims d'ingressos no vinculats al treball per poder sobreviure.

Immigració

Catalunya i Espanya, com tota Europa, estan veient modificada la seva demografia i estructura de població pels moviments migratoris originats per les desigualtats econòmiques i socials existents al món, i per les necessitats de recursos humans del nostre sistema productiu, especialment en els últims anys.

Les migracions actuals s'inscriuen en un nou cicle migratori, sorgit durant els últims anys del segle XX, que és fruit dels canvis en la divisió internacional del treball i que dona com resultat un nou context social que justifiquen la necessitat d'actuacions polítiques que contemplin la transformació del teixit ciutadà al nostre país.

És important tenir en compte que aquests canvis, de dimensió estructural i d'abast global, es manifesten i tenen lloc al món local. La gestió de la immigració comporta la gestió del fenomen visible del procés de diversificació local, vinculat a la globalització.

Estem davant un canvi de composició sociocultural, demogràfic i econòmic que afecta molts aspectes de la vida col·lectiva de les persones, sistemes d'organització i formes de convivència, i cal adaptar, la nostra societat i la capacitat de resposta de les Administracions Públiques i de la ciutadania a aquesta nova configuració.

En l'actualitat, la nostra societat es pot veure com un model pluralista, una societat que es planteja sobre la base d'una cultura dels drets que tenen tots els ciutadans, però també en els deures que estan obligats a complir.

Els valors fonamentals d'una societat organitzada, i de cadascun dels seus àmbits territorials: ciutat, regió, estat, és la cohesió social i la convivència que, al costat de la justícia i la solidaritat, donen sentit a l'organització de l'Estat i a les seves entitats i recursos públics.

En conseqüència els Estats, les regions, les ciutats han de tenir polítiques que assegurin l'estat de dret i l'estat del benestar en una societat com l'actual acceleradament canviant, entre altres factors, a causa dels moviments migratoris

La integració, la convivència i la cohesió social són doncs els nostres objectius, acompanyats d'una política de control de fluxos migratoris, de regularitat, de lluita contra les màfies i tracta d'éssers humans. Els acords i la cooperació amb els països emissors són fonamentals per assegurar la devolució de les persones, sobretot menors.

Per tot això proposem:

- Dur a terme accions d'integració de tots els ciutadans i ciutadanes, a través de diversos àmbits:
 - L'escola com el principi d'un procés d'aprenentatge i formació que faciliten els processos d'inclusió. L'aprenentatge de les llengües oficials de l'Estat en la comunitat serà un factor clau d'integració.
 - L'empresa, desenvolupant polítiques d'ocupació que facilitin l'accés al món laboral i que garanteixin una formació contínua.
 - L'escala, habitatge, barri, com el primer espai on es desenvolupen els processos de convivència i de relació entre els membres d'una comunitat.
- Que el termini per a l'obtenció de la nacionalitat espanyola sigui de sis anys en lloc dels deu actuals, ja que el permís de llarga durada s'expèn als cinc anys de residència i treball.
- Consolidar el Fons de suport per a l'acolliment i integració de les persones immigrants, destinat als ajuntaments, en el marc del PECCI (Pla Estratègic de Ciutadania i Integració), que permet les bones pràctiques en matèria de projectes d'integració i convivència i transferir-les al conjunt de territoris, alhora que també permet realitzar projectes de proximitat de caràcter comunitari. Això permetria elaborar en l'àmbit estatal un model d'integració en matèria d'immigració i convivència, d'acord amb les CC AA, els Ajuntaments i la participació de les organitzacions i els agents socials.

Economia social

No podem deixar a l'apartat de polítiques socials d'apostar en aquella que té potser un major pes en la cohesió social i territorial, en la seguretat i el benestar de les famílies, que és la inserció social a través del treball i generació de recursos propis. Es tracta de desenvolupar la Llei d'Economia Social, de març del 2011. A més economia social, més possibilitats d'inclusió econòmica i social de les persones i grups i més nivells d'autoorganització comunitària.

El Govern ha d'impulsar encara més una política pública d'economia social que la protegeixi i la desenvolupi i com a instrument per incidir en la superació de la crisi. És l'economia basada en la democràcia. Els socialistes apostem per contemplar l'activitat econòmica lligada als principis ètics i polítics.

Per tot això, proposem:

- Elaborar un Pla Director de l'Economia social, amb les CC AA, ajuntaments, agents socials i especialment el CEPES.
- Articular els mecanismes necessaris per tal que l'Economia Social participi en totes les administracions sondi es dissenyin polítiques públiques (lleis), de manera que els seus representants estiguin presents en la Fundació Tripartida per a la formació en l'Ocupació, en el Consell General de Formació Professional, en el Consell Escolar de l'Estat, així com en el Consell General del Sistema Nacional d'Ocupació.
- Desenvolupar ajudes que permetin una àgil transformació d'empreses compra útils en cooperatives o societats laborals.

3. Universitats i recerca: invertir en coneixement per canviar el nostre model productiu

Les universitats catalanes han tingut un paper capdavanter a l'hora d'impulsar processos d'anàlisi, reflexió i formulació de noves propostes per fer front als nous reptes socials, culturals i econòmics i, en aquest sentit, han estat modèliques amb l'elaboració i publicació del *Llibre Blanc de la Universitat de Catalunya* el 2008. Així mateix, el Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació i els conseqüents plans han contribuït a consolidar Catalunya com un dels principals pols de coneixement a Europa.

De les universitats s'espera que promoguin el pensament crític, el coneixement humanístic i el progrés de la ciència, que siguin competitives en l'àmbit internacional i que se situïn en posicions d'avantguarda en l'atracció de talent i transferència de coneixement. També se'ls demana que la formació i el coneixement que generen s'ajusti a les demandes dels que han d'oferir una feina i a les necessitats dels sectors productius i empresarials.

Volem que de les nostres universitats surtin els millors titulats, que es generin els millors projectes de recerca i que es transfereixi als sectors productius la millor tecnologia i coneixement per contribuir al desenvolupament individual i col·lectiu i per aconseguir les millors cotes de benestar social i creixement econòmic sostenible.

La universitat ha d'ocupar un paper central en el canvi del nostre model productiu. Continuarem treballant per una Catalunya activa i dinàmica, moderna i emprenedora, que generi oportunitats i doni espai a la recerca i a la innovació, que fomenti i protegeixi els emprenedors, les universitats, els parcs científics i els centres tecnològics i de recerca.

Invertir en coneixement, en recerca i en formació és invertir en capital humà i en el nostre futur. Durant aquesta legislatura s'ha invertit més que mai en recerca i desenvolupament, més del doble que en els governs del Partit Popular. A Catalunya tenim vuit universitats públiques i quatre privades, 39 centres de recerca participats per la Generalitat, 24 parcs

científics i tecnològics, set centres tecnològics i 12 grans infraestructures de recerca, que són referència dins i fora d'Espanya. Hem fet molt, però queda molt per fer. Catalunya ha de continuar sent un referent a Espanya, a Europa i al món.

Entre 2004 i 2011 els governs socialistes espanyols han impulsat canvis de gran transcendència per a la modernització i internacionalització del sistema universitari i de recerca amb la modificació de la Llei Orgànica d'Universitats (LOMLOU 2007) i la Llei de la Ciència, la Tecnologia i la Innovació (LCTI 2011). També l' Estratègia Universitat 2015, l'Estratègia Estatal d'Innovació i l'Estratègia Espanyola de Ciència i Tecnologia constitueixen veritables instruments de planificació estratègica en el marc del Triangle del Coneixement i de la programació de la política universitària, científica i d'innovació del Govern, compartida per les universitats, les administracions educatives i científiques i els agents socials.

Entre els objectius aconseguits en els últims anys en relació a la dimensió social de l'Educació Universitària destaquem la plena implantació de les noves titulacions d'acord amb l'Espai Europeu d'Educació Superior en el curs 2010-2011, tal com estava previst; l'increment de beques i ajuts a l'estudi; un 20% dels estudiants d'educació superior beneficiaris de beca o ajut; un 107% més en recursos, i la incorporació de noves modalitats, com la beca salari o els préstecs renda. Per a la promoció de l'excel·lència acadèmica les línies d'actuació principals s'han centrat en la nova regulació del doctorat i el programa Campus d'excel·lència Internacional (CEI), en què les universitats catalanes han estat líders en la capacitat d'establir prioritats d'agregació i internacionalització, i han obtingut les millors qualificacions en les dues convocatòries celebrades. Dels 23 projectes CEI de l'Estat, set són amb universitats de Catalunya.

Cal continuar treballant en aquesta direcció, i per tot això proposem:

- Reconèixer l'esforç i el rendiment acadèmic, la promoció del talent i la creativitat, les vocacions científiques i tecnològiques, els valors de l'emprenedoria
 - Estendre les mesures d'equitat i reconeixement del rendiment acadèmic: beques salari per estudiants a temps complet i préstecs renda a tota l'Educació Superior (FP superior, ensenyaments artístics i esportius, estudis universitaris); mobilitat, i transformar els préstecs en beques com a incentiu al rendiment acadèmic excel·lent.
 - Aconseguir el 2% del PIB en despesa total en Educació Superior i un 30% d'estudiants universitaris amb beca o ajut a l'estudi.
 - Presentar un pla de suport a la vida de l'estudiant, que millori la gestió d'ajuts i suport a l'estudi i els serveis com l'allotjament. Modernitzar el parc d'allotjaments universitaris.

- Facilitar la dedicació dels estudiants a temps parcial, per compatibilitzar estudi i treball, mitjançant la figura reglada de l'estudiant dual (estudi-feina remunerada) amb la declaració voluntària de dedicació a temps parcial.
 - Fer efectiva la transferència de les beques universitàries a Catalunya i en base a la normativa estatal que permet als governs autonòmics un cop realitzats els traspassos fer ús dels intervals dels llindars de renda familiar, establir els criteris de renda variable que facin possible la incorporació de més estudiants catalans al sistema de beques i ajuts en condicions d'igualtat.
- Màxima atenció a l'equilibri empleabilitat-ocupació. Millorar l'empleabilitat dels titulats facilitant-los l'apropament a les oportunitats d'ocupació i la transició a l'àmbit professional i laboral.
 - Facilitar a les universitats la creació d'unitats d'inserció laboral i gestió de les pràctiques universitàries externes, els acords amb els que ofereixen la feina i la col·laboració entre universitats, administracions, institucions i empreses.
 - Incentivar la mobilitat dins la geografia espanyola com a resultat de la diferenciació i especialització de l'oferta acadèmica i per garantir l'accés a les opcions d'estudi dels estudiants tant de grau com de màster. Millorar encara més els programes de mobilitats europea i internacional per incentivar l'empleabilitat internacional.
 - Més participació en la definició de les estratègies de millora universitària i menys burocràcia en la gestió. Millorar la governabilitat i l'eficàcia en la gestió, mitjançant la participació de la comunitat universitària i de la societat en general.
 - Promoure la simplificació administrativa i reducció de la burocràcia en els processos d'acreditació i avaluació de titulacions i professorat, impulsant acords entre les agències d'avaluació, en base al reconeixement mutu i l'aplicació d'estàndards internacionals de qualitat.
 - Revisar els instruments tecnològics dels procediments administratius relacionats amb el professorat i estendre el silenci administratiu positiu
 - Promoure un sistema universitari més eficient amb la millora del rendiment de comptes i els sistemes de participació en la presa de decisions.
 - Per a la nova economia del coneixement: qualitat i excel·lència al servei de la societat. Pactes entre sectors generadors de coneixement i sectors

productius que generen ocupació i riquesa econòmica.

- En la línia del programa CEI, incentivar per tal que els millors projectes CEI competeixin a nivell internacional
- Promoure accions per tal que un 10% de les universitats espanyoles es situïn entre les 200 millors del mon.
- Establir un sistema d'adscripció dels centres de R+D d'excel·lència (centres xarxa CERCA, altres fundacions com les de l'àmbit sanitari a CAT, centres del CSIC,...) a les universitats per afavorir la visibilitat internacional i la competitivitat de la producció científica i tecnològica nacional.
- Posar en valor les infraestructures científiques desenvolupades en els últims anys especialment a Catalunya (sincrotró *Alba*, supercomputador *Mare Nostrum*,...) i les estructures de transferència de coneixement i promoció de la innovació (Centres Tecnològics Parc Científics i Tecnològics), mitjançant l'elaboració d'un pla d'intensificació de la seva tasca, l'avaluació de l'eficiència del sistema de transferència de coneixement i valorització a les universitats per part d'un comitè d'experts mixt sector públic-sector privat.

4. Inversió en infraestructures: la garantia de la nostra competitivitat

La inversió en infraestructures és essencial perquè contribueix a la dinamització econòmica d'un país i a la generació d'ocupació mentre es realitza la seva construcció; per tant, és clau per a la recuperació econòmica, especialment en moments de crisi. Les infraestructures són importants també perquè vertebrun un territori, el cohesionen socialment i territorialment perquè garanteixen la mobilitat dels seus ciutadans i milloren la seva competitivitat en l'àmbit industrial, turístic, logístic etc. Els socialistes ho sabem millor que ningú, i per això en els darrers anys hem invertit a Catalunya com mai abans en la història.

El dèficit d'infraestructures del transport viari i ferroviari a Catalunya ha estat especialment greu degut a la configuració del model d'Espanya radial que ha imperat durant massa temps. En els últims anys, gràcies a l'Estatut i l'impuls decidit del Govern socialista a Espanya i dels governs progressistes a la Generalitat s'ha superat aquest greuge històric mitjançant diversos acords bàsics que determinen quines són les inversions necessàries per a Catalunya i la seva programació per als propers anys.

La gravetat de la crisi econòmica ha provocat que algunes d'aquestes infraestructures i inversions s'hagin alentit o paralitzat. Prioritzarem, d'acord amb els principis de sostenibilitat ambiental, econòmica i social i, especialment, aquelles que beneficiïn la mobilitat col·lectiva de persones i mercaderies. En aquest sentit, donarem prioritat, abans de dur a terme noves infraestructures planificades, la finalització d'aquells projectes ja

començats i, especialment, a la millora de les xarxes de transport públic massiu. És per això que en els propers anys cal un impuls definitiu a la xarxa ferroviària.

En aquest àmbit prioritzarem:

- L'aposta per un model d'infraestructures en xarxa. La concepció moderna del sistema de transport es fonamenta en el funcionament en xarxa enfront d'un model radial històricament implantat a Espanya. Garantirem un model molt més eficient i intermodal.
- L'aposta per un model descentralitzat de les xarxes de transport viàries i ferroviàries. La implementació del model en xarxa comporta el paper que han de dur a terme les diferents administracions. Per tant, articularem els mecanismes necessaris per tal de determinar que només corresponguin a l'Estat la titularitat i gestió d'aquelles carreteres i vies de ferrocarril que formin part de les xarxes transeuropees del transport. La titularitat de la resta de vies, segons la seva funcionalitat, correspondrà a la Generalitat de Catalunya o als ajuntaments. Per això proposem un nou model de planificació integrada, una nova distribució de responsabilitats i un sistema de cooperació eficient entre les diferents administracions.
- L'impuls al desenvolupament de xarxes de connexió que enllacin els grans nuclis de població, centres productius i els nostres ports amb Europa, com a element imprescindible de dinamització econòmica i de competitivitat de la nostra indústria. En aquest sentit, la nostra gran aposta per a la propera legislatura és continuar amb la construcció del corredor mediterrani, des d'Algesires fins la frontera francesa, amb la unió dels ports de Tarragona i Barcelona. El govern actual ha corregit l'oblit d'aquest corredor durant els anys de Govern del PP amb el suport de CiU i hi ha més de 8.000 milions d'euros. Continuarem amb la seva execució i impulsarem la seva inclusió en la xarxa bàsica transeuropea del transport.
- L'aposta per facilitar les connexions dels ports de Catalunya i altres grans centres productius amb el ferrocarril d'ample UIC, utilitzant mecanismes de col·laboració público-privada per agilitzar el desenvolupament d'aquestes infraestructures estratègiques i fonamentals per a la recuperació econòmica
- L'aplicació una política d'incentius fiscals per aquelles empreses que executin inversions ferroviàries que tinguin interès públic per tal de fomentar la col·laboració privada en la modernització de la xarxa.
- Garantir el marc adequat de finançament que permeti mantenir el nivell d'inversions actuals de l'Estat de Catalunya que preveu l'Estatut a través dels instruments normatius més adequats (convenis, plans,...)
- Continuar millorant les infraestructures de mobilitat quotidiana que afecten als desplaçaments diaris de la gran majoria dels ciutadans millorant principalment la xarxa de Rodalies, millorant les estacions, modernitzant les vies, les catenàries i la senyalització.
- Liberalitzar el transport de persones i mercaderies per ferrocarril en aquells serveis de transport que no siguin catalogats com obligacions de servei públic, com són les Rodalies. Garantirem que la Generalitat pugui

dur a terme plenament les seves competències sobre el servei de Rodalies i mitja distància. I també garantirem que aquesta competència sigui finançada per l'Estat de la mateixa manera que es finança l'autobús o el metro en les grans ciutats.

- L'aposta per la introducció de l'Eurovinyeta aprovada per la UE, ja que, encara que la seva implantació no és obligatòria, serà necessària per no perjudicar el sector del transport del nostre país respecte als nostres veïns en termes de competitivitat. Una part dels recursos recaptats haurà de revertir en el sector, per a la seva modernització i innovació, i una altra al manteniment de la xarxa de carreteres estatals i autonòmiques.

- Una vegada assolit l'objectiu de que l'aeroport de Barcelona sigui gestionat de manera individualitzada i autònoma i en el qual les institucions catalanes tinguin un paper determinant, completarem el model assolint, també, una gestió individualitzada i autònoma dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell.

5. Polítiques d'habitatge

La greu situació de famílies i de persones a causa del sobreendeutament.

L'actual situació de crisi econòmica afecta de manera especial l'exercici del dret a l'habitatge a un nombre considerable de ciutadans i de ciutadanes de Catalunya i d'Espanya, degut a la pèrdua del seu habitatge habitual per la falta d'ocupació i la reducció de la renda familiar. Més de 50.000 execucions hipotecàries a Catalunya i 350.000 al conjunt d'Espanya, segons les dades del Consejo General del Poder Judicial, defineixen el difícil panorama per a un sector important de la ciutadania. Correspon als socialistes donar resposta a la demanda ciutadana sobre el conflicte de les hipoteques des de tres àmbits: el foment de la política de lloguer social (no superior al 30% dels ingressos de la renda familiar) per aquelles persones que vulguin accedir a un habitatge digne; la instrumentació de mecanismes de mediació entre els usuaris i les entitats bancàries, que permetin la continuïtat d'ús de l'habitatge en cas de dificultats per fer front a la hipoteca, i, per últim, la promoció de noves mesures (legislatives i/o normatives) per millorar les condicions per al deutor en el procés d'execució hipotecària. D'altra banda, la proposta política dels socialistes ha d'incloure el foment del crèdit responsable, un rol més estricte dels organismes públics de control del consum hipotecari i la necessària regulació del sobreendeutament de les famílies i de les persones, principal causa de la fractura social que ha desvetllat la crisi.

Les prioritats polítiques sobre l'habitatge en un marc de contenció pressupostària.

Les noves polítiques d'habitatge han de centrar-se en la resolució de quatre temes bàsics: la reducció de l'estoc d'habitatges buits, la millora de les condicions del parc construït i el foment de l'habitatge de lloguer com a element clau per a l'accés a l'habitatge de les noves famílies i/o els joves en procés d'emancipació, als contingents de nous treballadors, etc. i la preservació i preparació de les reserves de sòl públic per a les futures

polítiques d'habitatge, tot combatent l'especulació i la corrupció que poden generar les intencions liberalitzadores de la dreta de PP i CiU.

Un ampli marc d'intervenció en l'àmbit urbà

Aquesta política de millora de les condicions d'accés a l'habitatge ha d'encabir-se en una política més àmplia de política urbana que inclogui la millora integral dels barris de les nostres ciutats, tot prenent com a referent l'acció de l'anterior Govern de Catalunya en aquesta matèria a partir de l'aprovació de la llei de barris i la posada en marxa de les seves set convocatòries, la preservació i ampliació de les reserves de sòl per a les noves necessitats d'habitatge social en els nous creixements i l'estímul a la rehabilitació del parc construït d'habitatges, en especial per garantir l'accessibilitat i l'eficiència energètica, i com a generador d'activitat econòmica i d'ocupació.

Un esforç de concertació amb les administracions autonòmiques i locals

Caldrà dotar-se de mecanismes àgils per tal de consensuar aquestes polítiques amb les administracions autonòmiques i locals. És inconcebible una acció d'intervenció integral en barris sense el consens amb el món municipal. D'altra banda, en un moment econòmicament difícil per a les hisendes locals i autonòmiques, l'aportació de fons estatals pot fer viables un nombre important d'intervencions de gran valor social, econòmic i territorial.

Per tot això proposem:

- L'aprofundiment en la política de foment del lloguer. Ampliar i fomentar les polítiques d'afavoriment del lloguer, com a instrument bàsic de les polítiques públiques per a l'accés a l'habitatge, i destinar-hi la majoria de recursos dels plans públics de l'habitatge.
- L'aprovació d'una nova legislació hipotecària contra el sobreendeutament de les persones i de les famílies. Ens dotarem d'una nova regulació per millorar la situació de les persones afectades: dotació d'un fons per garantir l'accés a l'habitatge de lloguer; controlar els interessos de demora; legislació sobre la mediació amb les entitats financeres per mantenir l'úsdefruit temporal de l'habitatge per part del deutor i modificació de la legislació hipotecària, d'enjudiciament civil, etc. per establir noves condicions de l'execució hipotecària amb major protecció per al consumidor; garantir la independència del procediment de taxacions dels interessos financers, etc.
- La revisió del règim hipotecari per tal d'equilibrar les posicions de les parts, regulant la dació en pagament com a forma de liquidació del deute. En qualsevol cas donarem prioritat a la conservació de la vivenda familiar i reforçarem el sistema de regulació dels embargaments hipotecaris per assegurar protecció a les famílies.
- L'atenció dels abusos soferts per tantes famílies com a conseqüència de la bombolla immobiliària, i que ara no poden fer front al pagament de la seva vivenda a través d'un tractament integral de la insolvència del

consumidor; incentivarem l'existència de la opció de la dació en pagament per a noves hipoteques per tal de permetre que les famílies puguin acollir-se a aquesta opció si així ho desitgen.

- L'impuls d'una política pública d'intervenció integral en barris. Impulsar una política estatal, coordinada amb les CCAA i els ajuntaments, per dur a terme projectes d'intervenció integral en barris i àrees que necessiten atenció especial. Dotar-se d'un fons públics específic.
- La dinamització del mercat de l'habitatge. Estimular mitjançant diverses mesures (reduccions fiscals, ajuts a la compra, de copropietat pública, etc.) la reducció del parc d'habitatges buits, de forma concertada amb les CCAA i els ajuntaments.
- La millora del parc construït, foment de l'*ecorehabilitació* i reactivació del sector de la construcció. Destinar un percentatge majoritari dels recursos del Plan Estatal de la Vivienda al foment de la rehabilitació d'habitatges, en especial per incrementar la seva accessibilitat i reduir la pobresa energètica, millorant la qualitat del parc ja existent i apostant per la revalorització residencial de la ciutat construïda.

6. Energia i sostenibilitat ambiental

Els socialistes sempre hem defensat valors que donen sentit als projectes individuals i col·lectius: la llibertat, la igualtat d'oportunitats i la solidaritat que s'han expressat en el que s'ha conegut com els pilars del benestar: educació, salut i serveis socials per a tothom.

Amb aquestes garanties, a les darreres dècades ens vàrem adonar que no n'hi havia prou, perquè el desenvolupament industrial que tants avantatges ha comportat també va anar acompanyat d'un deteriorament de l'aire, el sòl, l'aigua i la diversitat biològica. S'han transformat i destruït ecosistemes i l'ús de recursos naturals –sobretot combustibles fòssils i nuclears contaminants i finits– supera els que el propi planeta disposa o pot generar. Així, la crisi actual no és tan sols financera, sinó també de models de producció i de consum insostenibles que hem de canviar. Afegim el consum desordenat i excessiu de sòl i d'aigua, la proliferació de residus de tot tipus sense tractar i la fabricació d'aliments sense suficients garanties que requereixen una nova concepció de la vida i de l'organització social.

Tots aquests problemes encara no estan resolts. Més encara, les polítiques neoliberals que han vingut menystenint-los en el passat continuen ara avantposant en massa ocasions el benefici econòmic per damunt de la seguretat i la salut dels ciutadans.

És per això que cal avançar, com hem fet des de l'any 2004, en una política ambientalment ambiciosa i alhora responsable, que incorpori el desenvolupament sostenible en les seves dimensions ambiental, social i econòmica; els valors de la responsabilitat; l'equilibri en les relacions amb la natura; l'estalvi, la mesura i l'eficiència en l'ús dels recursos; un canvi

del model productiu per aprofitar sectors i activitats sostenibles; la recerca de noves formes de consum, producció i transport; una reforma del sistema financer i fiscal que tingui en compte les repercussions de les activitats productives en el medi i encaminada a substituir les activitats insostenibles i la investigació en nous productes sense impacte en la salut i en la conservació del planeta.

Per tot això, proposem:

- Encoratjar l'augment de les energies renovables promovent la creació d'un teixit industrial competitiu al voltant de l'anomenada economia verda, amb un important potencial d'exportació, internacionalització i creació d'ocupació. Impulsar una política industrial encaminada al desenvolupament de totes les tecnologies vinculades a les energies renovables. Una política encaminada a fomentar nous productes i que aposti per un nou model de negoci en el sector energètic que aprofiti les oportunitats dels nous mercats. Ens comprometem a crear un fons públic del clima i l'energia per finançar aquest canvi de model.
- Establir un objectiu d'un 33% d'energies renovables per al 2020.
- Establir un model regulatori transparent, sòlid, estable i predictible en el futur que garanteixi el preu de venda sense modificacions en un període llarg de temps que doni seguretat a les inversions a llarg termini que requereix el sistema energètic.
- Reformar l'actual llei d'energia per adequar els models energètics als nous reptes i objectius del segle XXI (reduir la dependència energètica, equilibris de balances comercials, el cost d'importació d'energia, l'aposta per les tecnologies a partir de fonts renovables).
- Establir indicadors de preus transparents i previsibles per tal que el sector privat afronti les inversions d'un canvi de model energètic.
- Mantenir els objectius de reducció de les emissions de CO₂ per no perdre la cursa de les noves tecnologies.
- Completar una xarxa de transport que connecti el sud de la Mediterrània i el nord d'Europa. Ampliar la capacitat REE d'integrar més renovables. Crear innovació en la gestió de xarxes. Abordar el desenvolupament de l'energia eòlic marina i altres tecnologies a partir de programes que facilitin l'obtenció de llicències.
- Substituir progressivament l'energia nuclear, amb el compromís que les centrals nuclears ubicades a Catalunya deixin d'operar no més enllà de l'any 2027, el que implica el tancament esglaonat dels reactors un cop compleixin els 40 anys de vida útil pel que varen ser dissenyats.
- Aplicar estrictament els resultat de les proves d'estrès a les centrals nuclears en la implementació de les mesures de seguretat, de forma que la renovació de les llicències d'operació per part del Govern sigui decreixent, tenint en compte l'edat del parc nuclear espanyol.

- Establir un impost a la energia nuclear de 0,0037 euros Kwh, en concepte de generació de residus.
- Resoldre definitivament l'emmagatzematge dels residus d'alta activitat.
- Racionalització i eficiència energètica: fer que les xarxes de transport, distribució i comercialització d'energia siguin més intel·ligents i permetin la generació distribuïda i l'optimització de la gestió de la mateixa mitjançant la gestió integrada de la demanda, eficiència energètica, gestió i acumulació (vehicles elèctrics, generació elèctrica en els propis edificis, etc.).
- Revisar i establir sistemes de fiscalitat ecològica i social que permetin gravar activitats que tenen efectes negatius sobre el medi ambient, incentivant les externalitats positives, socials i ambientals.
- Gestió de l'aigua: treballarem per una gestió sostenible que es fonamenti en el principi que l'aigua és un bé limitat i en la gestió de l'aigua amb polítiques de control de la demanda i no d'augment de l'oferta. Continuar amb les polítiques d'impuls d'un consum responsable i estalviador, la reutilització i la dessalinització i farem una gestió integrada dels recursos de les pròpies conques, sense recórrer a transvasaments entre conques hidrogràfiques, seguint així els principis del que s'ha vingut en anomenar la Nova Cultura de l'Aigua i complint estrictament la directiva europea 2.000/60/CE per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en la política d'aigües i la llei 11/2005 de 22 de juny, per la qual es modifica la llei 10/2001 de 5 de juliol, del *Plan Hidrológico Nacional*. En aquesta línia, remarquem la nostra oposició a qualsevol nou transvasament de la conca de l'Ebre. També apostem per reduir la pressió sobre els aqüífers subterranis, tot evitant la sobreexplotació dels seus recursos. També reforçarem els controls dels abocaments contaminants, alhora que continuarem millorant els processos de depuració de les aigües residuals tant d'origen industrial com urbà.

B. L'Espanya que volem: l'aposta federal. El PSC com a partit federador.

Cultura federal, més cultura i qualitat democràtica

Amb l'arribada de la democràcia, Espanya va passar progressivament de ser un Estat centralista a un Estat fortament descentralitzat format per Comunitats Autònomes amb elevades capacitats legislatives i de gestió. En aquesta direcció l'aprovació d'un nou Estatut d'Autonomia per Catalunya l'any 2006 ha suposat un salt qualitatiu en el nostre autogovern, alhora que ha suposat la renovació d'un acord de convivència amb la resta d'Espanya. En definitiva, ha permès avançar en una concepció federal de l'Estat.

Al mateix temps, el nostre país ha anat integrant-se a les institucions europees que s'han convertit ja en un nivell de govern addicional. En un món cada cop més interrelacionat i heterogeni s'aprecia més el valor de la governabilitat supraestatal. El protagonisme de la UE en el disseny de polítiques de gran impacte per als ciutadans és ja un fet irrefutable. De fet, la Unió Europea pren decisions que afecten, avui, més del 80% de la legislació de Catalunya i Espanya, que generen repercussions directes en el conjunt del territori i de la població, i cada vegada incideix més directament en la governabilitat econòmica i financera, així com en l'elaboració dels pressupostos nacionals.

Rebutjar el projecte europeista i la Unió Europea per les seves polítiques regressives i neoliberals no pot ser una solució. Els i les socialistes, tot i ser molt crítics amb l'actual desenvolupament de la Unió Europea, creiem que és un àmbit de governabilitat necessari per afrontar molts reptes mundials que no poden tenir resposta només en l'àmbit local, i per això pensem que cal tenir una participació més activa en les institucions comunitàries per fer possible una altra Europa més progressista i propera a la ciutadania i als seus territoris, i que és fonamental concedir més importància a la pedagogia sobre la Unió Europea, la seva història i els valors europeus. Les polítiques socialdemòcrates han de ser les que marquin el futur de la Unió Europea i per això cal més implicació.

La nostra aposta, com a socialistes, per una Unió forta també ve de lluny. Els danys que la globalització pot suscitar com l'augment de les desigualtats, l'exclusió o la precarietat no són mals aliens a nosaltres, ans el contrari, és el motor i la raó de ser d'un partit socialdemòcrata europeu. L'esquerra ha de contribuir a reforçar els mecanismes de governabilitat política, econòmica i financera supranacional a nivell mundial, amb l'objectiu de governar la globalització i reduir progressivament les injustícies que aquesta genera. Treballar per la justícia social per donar forma a un nou model de creixement econòmic serà un eix fonamental de la nostra acció de govern.

A escala local, els Ajuntaments ja fa molt temps que sobrepassaren les seves competències mínimes per donar resposta als problemes dels ciutadans. La correlació competencial i financera no ha estat abordada

seriosament. Simultàniament hem mantingut les diputacions provincials, ara amb perspectiva de transformació en Consells de Vegueries, i hem creat altres ens locals com són les comarques.

Més de 30 anys després, el sector públic en el seu conjunt no ha estat repensat en la seva integritat, ni completada la seva adaptació a aquesta realitat multinivell, on diferents administracions públiques conviuen i comparteixen competències i totes han de tenir com a darrer horitzó el servei al ciutadà. La nostra societat no és homogènia i no ho serà. Aquesta complexitat, on els problemes als que ens enfrontem són globals, requereix respostes de la mateixa dimensió. L'enfocament estrictament estatal que fem les forces polítiques i els mitjans de comunicació evitant la complexitat dels afers internacionals ofereix una imatge falsa de la realitat.

Els principis que han d'operar en aquest nou escenari són: l'eficiència en l'escassetat i el sanejament de l'economia (perquè el paradigma de creixement continuat s'ha acabat), la cerca de la unió i la suma davant la incertesa (perquè sols serem més febles), el debat i el diàleg, la cohesió i la capacitat d'acord (perquè entendre's i cooperar és fonamental).

Per això ens hem d'adreçar cap a un sistema institucional i social fonamentat en la cultura federal i una major internacionalització, guiat pels principis de la cooperació, la coordinació i la subsidiarietat, l'acord i l'acció multiregional i multinivell, perquè els reptes i els desafiaments ho són. Aquest sistema és el que millor respon a l'Espanya i l'Europa real i a la nova ordenació mundial. Per això és tan important l'enfortiment de la legitimitat democràtica d'Europa i de les seves institucions. És primordial la promoció d'una Unió Política Europea més integracionista, per donar suport als governs europeus a l'hora de donar respostes als problemes globals.

El federalisme no és només una teoria política, ni una proposta d'entramat institucional. És el moment, doncs, de prendre una concepció federal com a quelcom ideològic, com un autèntic ideari polític, com una manera d'entendre el món, amb més necessitat que mai de defensar i transmetre valors federals, de respecte a la diferència, de tractar "l'altre" com un igual. Al PSC fa molts anys que ho defensem, per a Espanya i per a Europa, i reafirmem el nostre compromís europeista i internacionalista, conscients que no hi ha un projecte de progrés per Espanya al marge de les propostes de governabilitat europea i global.

Al PSC creiem en una Europa federal com creiem en una Espanya federal. I la veritable aposta pel federalisme, a Espanya, ha de fer possible l'objectiu de la doble afirmació de Catalunya i Espanya, davant d'aquells que creuen que només es pot afirmar Catalunya fora d'Espanya i d'aquells altres que pensen que només es pot afirmar Espanya negant i exclouent Catalunya. Es tracta, de fet, d'un objectiu que ja va acompanyar la Transició i que va inspirar el propi pacte constitucional.

Pel PSC, doncs, el federalisme ha de permetre fonamentar de manera inequívoca la integració de Catalunya en Espanya en el reconeixement de la seva personalitat nacional i del seu autogovern. En definitiva, ha de fer

possibles les aspiracions nacionals de Catalunya a Espanya i Europa front l'independentisme i el nacionalisme centralista espanyol.

El PSC ha de ser el partit federador, el partit que impulsi i lideri la proposta federal del PSOE i l'aposta decidida per la construcció d'una veritable Espanya federal. En la concepció de l'organització territorial, en l'aproximació a les relacions i negociacions entre governs, en el disseny d'un nou pacte fiscal federal, i en les reformes institucionals necessàries que visualitzin aquesta cultura i ambició federal.

El federalisme és una proposta per al present i per al futur immediat. És l'única aproximació viable per aquesta realitat complexa i indefectiblement interconnectada. És tanmateix, la més coherent amb els valors socialistes. Només amb la defensa honesta d'un plantejament federal (on es parteix de la igualtat en llibertat i del pacte entre iguals) podrem transformar la realitat i aconseguir que aquesta cultura política sigui compartida també amb la ciutadania.

Amb tot, el canvi més substancial i palpable correspon a la ciutadania, que ja no es veu a ella mateixa com a subjecte passiu. Els ciutadans reclamen, amb força, més participació en la presa de decisions i la transparència en la gestió per tal de tenir una autèntica rendició de comptes. Els ciutadans reclamen reduir les càrregues administratives a aquelles que siguin estrictament necessàries i estiguin justificades per l'interès general i exigeixen tota la transparència i la màxima claredat sobre les actuacions que es realitzen amb fons públics, i per tant, amb els seus impostos. Cal abordar aquesta tasca per la seva pròpia influència en la legitimitat de la democràcia i del sistema polític-institucional.

Només sortirem de la crisi amb un projecte d'enfortiment de la ciutadania i de regeneració de la política. El món confiat només als avançaments tecnològics i als experts, ja fa temps que sabem que no és infalible: tenim cendres volcàniques que paralitzen tot el tràfic aeri, centrals nuclears arrasades per tsunamis o una economia voluble i imprevisible suposadament en mans dels millors economistes, banquers i empresaris del món. La política torna a ser reclamada per donar respostes. Però només ho podrà fer si és capaç de sumar els diferents nivells de govern i ho fa amb el conjunt de la ciutadania. La implicació de tots es imprescindible.

Ara bé, la política no pot ser només la gestió dels mals possibles, de les amenaces que ens assetgen, la gestió de les pors. El PSC vol oferir nous imaginaris, nous horitzons de desitjos i de somnis, projectes que tots plegats podrem assolir i això passa per treballar per la justícia social i per la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans.

No hi haurà bons governs, ni qualitat democràtica si no hi ha una bona ciutadania i una ciutadania de qualitat. El reconeixement per part del sector públic de les pròpies limitacions i la petició de corresponsabilitat és un acte d'honestedat necessari.

En un món on les desigualtats són menors es viu millor, és un món més just i més feliç. Som un partit polític progressista i d'esquerres que vol

promoure canvis per a millorar la vida de les persones, canvis que requeriran una nova mentalitat. El federalisme pels ciutadans encarna aquest projecte, perquè potencia la política, la democràcia i la cooperació.

La democràcia representativa és i ha de continuar sent el principal instrument de participació i presa de decisions que té el nostre sistema, però això no obsta per anar més enllà en alguns àmbits o per repensar en profunditat la relació entre Administració i ciutadà. Que l'Administració Pública està al servei del ciutadà és només una frase feta. La insuficient transparència de l'actuació pública i les excessives limitacions a la participació de la ciutadania són també realitats que hem anat canviant en aquests darrers anys i que ens comprometem a seguir canviant de manera més contundent.

L'administració pública és l'instrument que tenen els governs per mantenir i gestionar una societat ordenada, així com la manera de fer realitat els nostres valors d'igualtat d'oportunitats i justícia social. Els socialistes volem que els avenços arribin a tots i cadascun dels ciutadans a través d'una administració àgil i que els comporti tan sols el mínim de càrregues imprescindibles. Una administració que exigeixi rendiments, innovació i proactivitat als seus treballadors i organitzacions. I també una Administració que sigui eix tractor de la transformació del model productiu per sortir reforçats i en les millors condicions de la crisi econòmica.

1) Cap a un nou pacte fiscal federal

Amb l'acord de finançament aconseguït el mes de juliol del 2009 el nostre autogovern va fer un pas ferm i decisiu per concretar i consolidar les previsions del nostre Estatut. Va ser, segurament, un dels avenços més importants des de la seva aprovació. Un pas, que malgrat haver estat fruit d'una intensa i llarga negociació, és la prova més evident de la utilitat del nostre Estatut com a instrument per al progrés de les nostres aspiracions col·lectives.

Varem aconseguir un bon acord. Un acord que satisfà les raons de justícia, necessitat i legalitat que Catalunya reclamava i que suposa el millor sistema de finançament que Catalunya ha tingut mai a la seva història. Un model que un cop liquidat el primer exercici de l'any 2009, sabem ha superat amb escreix els resultats previstos en el moment de la seva formalització i que, per tant, ens situava en una millor posició per superar les dificultats de la crisi econòmica, assegurar les necessitats socials dels més de set milions de catalans i preparar Catalunya per fer front als reptes del futur.

El PSC ha demostrat que és capaç d'oferir el millor pacte fiscal per a Catalunya. Un pacte real que suposa un salt qualitatiu i quantitatiu respecte models anteriors i que, per primer cop a la història, deixa Catalunya significativament per sobre de la mitjana en recursos per habitant (106% el 2009 respecte al 97% aconseguït al 2008 amb el model anterior), implica més participació en els principals impostos, limita la

solidaritat reconeixent el nostre esforç fiscal i és transparent amb el que aporta i rep cadascú.

És un bon model, que ha desbordat l'anterior acord de finançament pactat l'any 2001 entre CiU i PP, multiplicant per deu els rendiments obtinguts (els guanys del model CiU-PP de 2001 van ser de 251 M€ i el pacte aconseguit fa dos anys pel govern d'esquerres ha suposat 2.421 M€ només en el primer any d'aplicació, 391 M€ més del previst). Potser per això l'èxit aconseguit no va voler ser compartit per cap d'aquestes dues forces polítiques.

Certament, CiU no va voler participar d'aquest gran pacte fiscal. Va decidir quedar-se'n al marge, votar-hi en contra al Congrés dels Diputats i donar-lo per amortitzat des del primer dia en què va entrar en vigor. No en reconeix la paternitat i molt menys els beneficis. Ha preferit, en canvi, enredar i confondre els ciutadans posant en l'imaginari col·lectiu, el miratge d'un pacte fiscal o concert econòmic que superi l'actual model. En una estratègia que porta a la frustració ciutadana, ha estat capaç, fins i tot, d'utilitzar indistintament ambdós termes com si fossin sinònims. I, a més, ho fa sense concretar ni en què consisteix, ni com, ni amb quin suports polítics compta per millorar-lo.

En el marc de les relacions Catalunya-Espanya, un dels temes que generen més interès i que més preocupen la ciutadania de Catalunya és la millora de l'actual model de finançament.

Per això, més enllà de les xifres aconseguides, un dels elements importants de la negociació, va ser garantir una evolució correcta i justa del sistema. I precisament per això ens varem encarregar d'introduir-hi mecanismes d'actualització, a diferència del model anterior, a partir de l'any 2013.

Els avenços en la millora del model per tant, només poden venir des de l'aposta per una Catalunya plena en el marc d'una Espanya vertaderament federal que defensi millores en el nostre autogovern i en les necessàries adaptacions per un bon encaix Catalunya-Espanya. Aquesta és la nostra proposta política enfront del projecte independentista, que no defensem ni des d'un punt de vista social, ni econòmic, ni polític, dins del context europeu i enfront de la recentralització defensada pel PP i l'ambigüitat de la transició nacional proposada per CiU.

I aquesta clarificació entre voluntat d'encaix o independència és necessària per fugir de les ambigüitats, perquè quan parlem de model de finançament o de pacte fiscal (tots els models acordats són un pacte fiscal) hem de diferenciar molt bé entre les possibilitats que genera un pacte per 'quedar-se', enfront d'un pacte per 'anar-se'n'.

Si el pacte fiscal de CiU és la primera estació per a la independència, els dubtes sobre que una força política com el PP pugui ser part d'aquest pacte a dos, són més evidents que mai.

Nosaltres, no volem contribuir a l'engany de qui està plantejant un nou model de finançament com la solució a tots els problemes, com l'antídoto contra les retallades, l'atur o la crisi.

De la mateixa manera que al 2007, sense crisi i sense dèficit teníem tots els arguments per defensar un nou i millor acord de finançament, avui pretendre que amb 'la clau de la caixa' no tindriem problemes és menystenir a les altres economies del nostre entorn, que tot i tenir-la, també tenen crisi i dèficit. La defensa de l'autogovern s'ha de diferenciar de com, per a què, i per a qui s'utilitza aquest autogovern. Un tema és parlar del model de finançament i un altre diferent és parlar de les tries de política econòmica d'un govern. Intentar confondre-les equival a confondre els nostres ciutadans.

I sobretot, tenint present que Catalunya només pot aconseguir millorar-lo amb la complicitat i els vots del conjunt del socialisme espanyol. Un partit que ha demostrat el seu compromís amb Catalunya i la seva voluntat d'autogovern. CiU, en canvi, proposa pactar el seu anomenat pacte fiscal amb el Partit Popular, un partit que no ha defensat mai, ni defensarà, les millores en el nostre autogovern.

La nostra proposta

La bondat de l'actual model ve refermada per les dades de liquidació definitives del primer any d'aplicació i pel fet que és quinquennalment revisable, és a dir, que es pot ajustar i modificar sense iniciar un cop més negociacions que són segur difícils i de resultats incerts. Té molt més sentit modificar un pacte que compta ja amb un esquelet federal i legal i té l'aval de l'Estatut, que començar de zero sense garanties i amb moltes incerteses, com pretén CiU.

La nostra proposta per tant és la defensa d'un pacte que ha aconseguit 3.687 milions d'euros més per a Catalunya i que s'haurà de revisar en el 2013 (començar a negociar en el 2012 per tant), en la línia d'aprofundir en el seu caràcter federal.

Per això, plantegem una proposta de revisió de l'actual model de finançament per avançar cap un nou pacte real i federal a partir de l'aprofundiment en quatre grans àmbits d'actuació (el federalisme del fets):

1. Més bilateralitat. Caixa compartida.
Constitució immediata del Consorci Tributari, amb participació de l'Agència Tributària de Catalunya i l'Agència Estatal de Administració Tributaria. En el futur, aquest consorci s'hauria de transformar en l'Administració Tributària de Catalunya
2. Més justícia. Millor reconeixement de l'esforç fiscal.
La futura revisió del model actual ha de garantir que no s'alteri en cap cas la posició de Catalunya en l'ordenació de rendes per càpita entre les Comunitats Autònomes abans d'aplicar els mecanismes d'anivellament i de solidaritat.

3. Més garanties. Cada any els comptes clars.
Incorporar en el nou model l'aplicació del principi de lleialtat institucional.
4. Millors resultats. Convergència dels models.
El nou model haurà de preveure els mecanismes que garanteixin el procés gradual de convergència de resultats entre els diferents models de finançament.

2) Ambició nacional i recuperació de l'Estatut

Els socialistes ens sentim compromesos amb l'ambició i les potencialitats de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Per això defensarem, desplegarem i recuperarem tot l'Estatut votat pels catalans i les catalanes. Aquests anys han servit per demostrar que l'Estatut és la principal eina per a defensar l'autogovern i els interessos del país i de la seva gent. No renunciem mai a millorar i augmentar el nostre autogovern, però volem fer i fem nostre el camí de compromís, pacte i acord que l'Estatut ha iniciat.

Ens comprometem fermament amb la recuperació de tot l'Estatut votat pels catalans. I aquesta recuperació ha de passar, entre d'altres àmbits, per a què:

- Les lleis estatals corresponents incloguin les noves funcions del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Consell de Justícia de Catalunya, el recurs per a la protecció dels drets estatutaris i les noves competències de la Generalitat sobre l'Administració de Justícia, i també les disposicions per a fer efectiva la participació de la Generalitat en l'elecció de membres del Consell General del Poder Judicial.
- La participació en institucions i organismes de presa de decisió estatal, sense necessitat de reduir aquesta possibilitat a aquells que tenen un caràcter consultiu.
- La potenciació i regulació dels instruments de cooperació horitzontal com la Conferència de Presidents.

El PSC vol subratllar la importància de reforçar tots aquells mecanismes que permetin potenciar la riquesa lingüística de l'Estat. Per això, i en la mateixa línia, un dels àmbits en els quals la tasca de recuperació de l'Estatut referendat per la ciutadania s'ha de fer més evident és el de la llengua. Cal, en aquest sentit:

- Apostar per fer possible l'exercici del dret a relacionar-se per escrit en català amb els òrgans constitucionals i jurisdiccionals d'àmbit estatal i l'acreditació del coneixement adequat i suficient de les llengües oficials per part dels jutges, els fiscals, els notaris, els registradors de la propietat i mercantils, els encarregats del Registre Civil i el personal al servei de l'Administració de Justícia.

D'altra banda, la sentència del Tribunal Constitucional al recurs presentat pel Partit Popular contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, més enllà de la indignació que va provocar en molts ciutadans, va posar en evidència l'anomalia del fet que un tribunal pugui pronunciar-se sobre la constitucionalitat d'una norma quan aquesta ha estat ja referendada per la ciutadania. Efectivament, expressada la voluntat dels ciutadans sobre el conjunt d'un text, l'afectació de la norma posa en crisi si més no el sentit de l'expressió de la voluntat popular. Per tant, proposem:

- La reforma de les regles del joc del Tribunal Constitucional per evitar que, en el futur, pugui tornar a succeir el mateix, de manera que el Tribunal Constitucional mai es pugui pronunciar sobre la constitucionalitat d'una norma després d'haver estat referendada.

3) Reforma constitucional

Treballarem per aconseguir dues modificacions cabdals de la Constitució espanyola amb la voluntat d'enfortir el caràcter federal d'Espanya:

- Reforçar i explicitar l'estructura federal de l'Estat, principalment a través de la reforma del Senat per constituir-lo com autèntica cambra de representació dels ens amb autonomia política, les comunitats autònomes, amb el reforçament de les seves funcions, competències i representativitat.
- La incorporació de la Unió Europea com un nivell més de govern.

4) Millora de la qualitat democràtica

La crisi econòmica ha evidenciat també una crisi i una desafecció política d'enorme transcendència. Cal replantejar-nos i proposar mecanismes per millorar la qualitat de la nostra democràcia, enfortir-la i aconseguir una major implicació de la ciutadania en l'àmbit públic. Els ciutadans reclamen, amb força, més participació en la presa de decisions i més transparència en la gestió per tal de tenir una autèntica rendició de comptes. Cal doncs, dignificar la política, fer-la més propera, més transparent i més útil als ulls dels ciutadans.

Per tot això, proposem:

- Un nou sistema electoral que garanteixi més proximitat entre els càrrecs electes i els ciutadans i més proporcionalitat entre els vots emesos i els representants escollits
- La institucionalització d'espais d'atenció al ciutadà en l'àmbit de les Delegacions i Subdelegacions del Govern, que garanteixin l'accés i la comunicació directa dels ciutadans amb els seus representants.
- L'aprovació de la llei de transparència i d'accés a la informació pública.

- L'elecció de l'escó 351, una fórmula de participació parlamentària que permeti que els ciutadans puguin intervenir en les sessions del Congrés dels Diputats, en defensa de les iniciatives legislatives populars.

5) Simplificació administrativa: una administració més eficaç, propera, austera i al servei del ciutadà

El principal objectiu és tenir una Administració Pública més propera, més àgil i més senzilla, que faciliti la prestació dels serveis públics, l'accessibilitat dels ciutadans i que eviti les duplicitats antieconòmiques. Cal reduir burocràcia i costos. Per això caldrà fer un estudi sobre les duplicitats administratives entre l'Estat i les comunitats autònomes i entre aquestes i els ajuntaments i els ens supramunicipals, racionalitzant les competències amb l'objectiu d'aconseguir una major eficàcia i una major celeritat.

En aquest sentit, apostem:

- Per dur a terme una profunda reforma de les competències de les Diputacions, que s'hauran de centrar, principalment, a la col·laboració i cooperació tècnica, jurídica i econòmica amb els organismes que hagin de prestar de forma mancomunada o consorciada els serveis públics als municipis.

Delimitarem per llei aquest nou marc competencial de les diputacions provincials, així com de la seva estructura i funcionament, que s'hauran d'adequar a aquesta nova distribució de competències.

Som conscients també que la situació econòmica i financera dels municipis és preocupant. A la manca de model de finançament local que el municipalisme reclama fa anys, s'han sumat noves decisions de les administracions de Catalunya i de l'Estat que comprometen, encara més, la capacitat dels municipis per fer front a les seves obligacions i a les necessitats dels seus veïns i veïnes. El Govern de l'Estat ha anat prenent decisions que han pal·liat la situació, com les dues edicions del Fons Estatal d'Inversió Local, o les línies de finançament ICO per fer front a les factures i pagaments pendents als proveïdors de serveis. Però cal afrontar en aquesta nova legislatura el problema estructural, de fons, que és un nou sistema de finançament local que sigui adequat al nou marc competencial.

Per tot això, proposem:

- Fer les reformes normatives necessàries per aconseguir que, en l'àmbit supramunicipal, consells comarcals i diputacions, el Consell d'Alcaldes en sigui el màxim òrgan de representació i de govern.

- Aprovar una nova llei de finançament local ajustada al marc de competències municipals
- Potenciar la constitució de consorcis territorials com a eina per mancomunar la prestació de serveis públics i, com a conseqüència, contribuir a l'aprimament de l'administració pública i a una major eficàcia i celeritat en el funcionament de l'administració.
- La racionalització i clarificació de l'atribució de competències entre els Ajuntaments, Consells comarcals i Diputacions.

6) Llengua

Els socialistes sabem que un model de política lingüística i un model de país és bàsic per a Catalunya però també ho és per al conjunt d'Espanya. Catalunya té una política de foment de la llengua catalana i sabem que el Govern de l'Estat hi ha de contribuir amb una actuació decidida perquè és una necessitat i una oportunitat: social, cultural, de cohesió interna, i també econòmica.

Desafortunadament, a Espanya, el debat lingüístic és un debat volgutament polititzat pels partits nacionalistes i el PP especialment com una eina de rèdit electoral i per confrontar les comunitats autònomes que tenen llengües oficials diferents del castellà amb les que no en tenen cap altra. El govern de l'Estat té la responsabilitat d'actuar de manera proactiva per evitar que un instrument valuós culturalment, social i econòmic, com la llengua, es transformi en una arma partidista. La defensa de les llengües d'Espanya, a Espanya, ha d'implicar totes les CC AA. Per a totes, sense excepció, la política lingüística, vista i organitzada des d'una mirada i una praxi federal és un valor afegit.

Per això, cal transformar el conflicte en valor, per mitjà d'una acció política planificada, participada i encertada en quatre dimensions: suport a les comunitats autònomes per al foment de la llengua pròpia en tots els camps; implicació de les institucions i organismes de l'Estat en reconèixer i visualitzar les diferents llengües oficials d'Espanya; implicació a Europa per garantir el màxim de presència possible de les quatre llengües oficials (català, castellà, basc i gallec); difusió exterior per donar a conèixer i valoritzar aquesta característica del país i transformar-lo en signe distintiu i d'oportunitat.

Ens cal més que mai expressar el respecte i el reconeixement de la realitat plurilingüística d'Espanya i deixar enrere la subordinació de la resta de llengües respecte al castellà.

Això implica definir i impulsar una política lingüística a nivell de l'Estat per tal que passin a ser reconegudes al mateix nivell, en drets i deures.

En l'àmbit de les institucions europees, el Govern espanyol va presentar el desembre del 2004 un memoràndum sol·licitant el reconeixement del

català, i la resta de llengües cooficials a la Unió Europea, així com la modificació del reglament lingüístic per reclamar-ne l'oficialitat. El Consell de la UE va acceptar l'ús de les llengües cooficials en les seves comunicacions escrites amb les institucions europees, el dret dels ciutadans a dirigir-se i ser contestats amb català a aquestes institucions (Parlament Europeu, Consell, Comissió, Tribunal de Justícia) i òrgans consultius de la Unió (Comitè de les Regions i Comitè Econòmic i Social), així com amb el Defensor del Poble, i va permetre la utilització del català en les sessions ministerials formals dels consells de ministres de la UE quan hi participa un membre del Govern català, a més de la publicació oficial en català dels textos legals finals adoptats per decisió del Parlament Europeu i el Consell.

- Per tot això, des del PSC seguirem treballant per garantir que el català pugui gaudir d'oficialitat en la UE i ser utilitzat davant les institucions europees tal i com preveu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i per tant que el Govern d'Espanya en reclami el màxim reconeixement oficial.

Així mateix, des del PSC continuarem defensant de forma enèrgica el català com a llengua pròpia de Catalunya. Una llengua que conviu amb una normalitat exemplar, especialment amb el castellà.

- No renunciarem que el català sigui la llengua d'integració, cohesió i superació social i individual. I defensarem el nostre model d'immersió lingüística com la garantia de la nostra unitat civil.

Per tot això seguirem treballant per garantir:

- El reconeixement del català i de les altres llengües oficials a les Comunitats Autònomes en les diferents institucions de l'Estat, no només en el Senat.
- La garantia en totes les institucions de l'Estat que els ciutadans tindran el dret de poder ser atesos amb la llengua oficial de la seva comunitat.
- L'impuls del paper de l'Institut Cervantes com a difusor de la realitat plurilingüe d'Espanya i del valor d'aquesta característica.
- L'impuls del paper i les funcions del Consejo de las Lenguas i les seves funcions i de l'Oficina de las Lenguas, per desenvolupar, des de la Administració Pública de l'Estat, las polítiques de planificació, visualització, valoració de la llengua catalana i la resta de llengües oficials d'Espanya i atendre els drets lingüístics dels espanyols.
- L'impuls d'un pacte per les llengües d'Espanya que en promogui el reconeixement i la posada en valor, el seu coneixement i aprenentatge arreu de l'Estat. Un pacte que hauria de situar el tema lingüístic en l'espai i la importància que realment li correspon: un element nuclear i conformador de la societat, garantint el compromís per reconèixer i defensar totes les llengües i evitar la manipulació i la politització.

7) La cultura: el cinquè pilar de l'Estat del benestar

La cultura és el cinquè pilar de l'Estat del benestar, la democratització de la cultura, l'accés de tots els ciutadans als bens i productes culturals en igualtat, és un objectiu imprescindible pels socialistes. La cultura és un dret de ciutadania, i resulta un objectiu i repte de futur pels poders públics també facilitar-ne i universalitzar-ne al màxim l'accés. En l'actual context de dificultats econòmiques i de contenció dels pressupostos públics caldrà fer un esforç per tal de no excloure de l'oferta de continguts culturals a bona part de la població.

La cultura i les polítiques culturals poden ser la nova frontera de desenvolupament del nostre Estat del benestar, però ja son avui un factor decisiu per la nostra economia. Podem considerar indústries culturals als sectors més tradicionals: el cinema, les arts visuals, el sector editorial, les arts escèniques, la pintura, l'escultura, la música i nous sectors vinculats a la innovació i a la creativitat com el disseny, la moda, la arquitectura, o les indústries de contingut digital i d'oci.

En el conjunt d'Espanya, i molt especialment a Catalunya, les indústries culturals aporten quasi el 5% del producte interior brut amb un càlcul d'ocupació de 800.000 llocs de treball. En el marc de la nova economia productiva, amb capacitat de creixement i generació d'ocupació les indústries culturals s'adeqüen als nous objectius del model de creixement econòmic: les idees, la creativitat com a base d'unes indústries netes que no consumeixen quantitats de recursos naturals i tenen capacitats d'internacionalització i exportació. La cultura és també avui en dia, un factor clau per a la projecció internacional de qualsevol país.

L'entorn digital, internet, és una gran oportunitat per aprofundir en la democratització de l'accés a la cultura, i també per posar a disposició de la xarxa una potent oferta de continguts que ajudi a desenvolupar les indústries culturals com a sector emergent de la nostra economia. Avui és possible que més usuaris coneguin els nostres museus, les nostres biblioteques o els arxius per la consulta virtual a la xarxa que per la visita als equipaments.

La diversitat cultural, la realitat plural i lingüística d'Espanya ha fet un salt decisiu en les dues darreres legislatures. La concepció federal de les polítiques culturals reafirmades en la competència plena de Catalunya i les comunitats autònomes en cultura, així com el reconeixement del Ministeri de Cultura com "ministeri de les cultures" permet donar valor a la riquesa plural de la nostra cultura i de les cultures de l'Estat. Caldrà aprofundir-ne la cooperació i concertació entre comunitats autònomes i govern de l'Estat en les grans infraestructures culturals i en la seves programacions i festivals.

Per tot això, proposem:

- Revisió sistemàtica i coherent de l'actual llei de propietat intel·lectual, que faciliti l'accés als continguts digitals, que estimuli models de negoci que permetin una ampla oferta de continguts i a preus assequibles i amb una normativa clara que millori la qualitat de l'accés a la xarxa i en revisi el cost i que millori la transparència de les entitats de gestió de drets i que revisi les facultats de control i supervisió dels poders públics.
- Una nova llei de patrocini i mecenatge, que fomenti el patrocini, la col·laboració pública i privada en les institucions culturals, que en revisi els incentius fiscals.
- Ampliar la capacitat i dotació de l'Agència Estatal de les Indústries culturals i del Pla nacional de foment de les indústries culturals i incentivar la cooperació amb l'Institut d'Indústries culturals (ICIC), fomentant les noves tecnologies en la producció, distribució i exhibició de continguts culturals, ajudes a la inversió en capital per promoure la innovació i adaptació tecnològica de les indústries culturals, ajudes reemborsables per projectes empresarials que consolidin i desenvolupin indústries culturals finançades a través del Institut de crèdit oficial (ICO).
- Mantenir el pla d'inversions de l'«1% cultural» tot i la disminució de l'obra pública, i establir-ne les prioritats amb diàleg amb les comunitats autònomes.
- Completar la xarxa de Biblioteques provincials (Barcelona, Tarragona i Girona) i arxius provincials (Girona).
- Mantenir el suport del Govern de l'Estat a les grans institucions culturals de Catalunya

8) Articulació parlamentària del PSC a les Corts Generals

Volem que el PSC continuï essent la força política que representi majoritàriament els interessos de Catalunya, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i el catalanisme polític a les Corts Generals. Estem convençuts que seguirà essent així, però és possible també que molta de la bona feina que hi fem sigui insuficientment percebuda pels ciutadans de Catalunya. Podem millorar en projecció pública i en eficàcia de la nostra feina. Volem fer-ho. Per això ens comprometem a dur a terme una revisió i una actualització dels mecanismes de relació parlamentària entre el PSC i el PSOE.

Estem convençuts que una bona redefinició, acordada, de les relacions entre el PSC i el PSOE ha d'estalviar futurs entrebancs i ha d'incorporar, més i més cada dia, els socialistes espanyols a la causa del federalisme i al reconeixement de la permanent aportació dels socialistes catalans al catalanisme polític.

Per això, la Comissió Executiva del PSC negociarà amb la del PSOE una nova forma d'organització federal del grup parlamentari socialista, a través

de la introducció de mecanismes que garanteixin una major visibilitat de la tasca dels diputats del PSC al Congrés, la intervenció en aquells debats d'especial interès per a Catalunya i la possibilitat de votació diferenciada en aquells casos d'especial rellevància per a Catalunya i per al seu autogovern, en els quals no hagi estat possible acordar una posició comuna.

La nostra proposta no és pas una fórmula per articular la discrepància amb el conjunt del socialisme espanyol. És la millor forma d'assegurar els mecanismes d'afirmació del socialisme català en totes aquelles qüestions d'especial incidència en la política catalana. Una fórmula que servirà millor el nostre objectiu de concretar la veu, la visibilitat i en el seu cas, el vot diferenciat. Pretenem guanyar amb visibilitat sense que se'n ressenti l'eficàcia de la nostra feina en benefici dels ciutadans de Catalunya i de la nostra voluntat d'autogovern.

Així mateix, la voluntat del PSC es concórrer a les properes eleccions al Senat amb la coalició Entesa pel Progrés de Catalunya i constituir un grup propi seguint les característiques de l'actual Entesa.